MAOİST BAKIŞ

Merkezi Yayın
Nepal Devrimci Komünist Partisi

No. 6 Cilt 1 12 Eylül 2023

İçindekiler:

	Sayfa
Editoryal	1
Nepal Devrimci Komünist Partisi Siyasi Raporu	2
Uluslararası Komünist Birliğin Oluşumuna İlişkin Tutumumuz	8
Parti Birliği: Gereklilik ve Önem	14
Rusya-Ukrayna Savaşı Üzerine	17
Devrim Bilimi	20
Basın Açıklaması	24

Editoryal

Komünist Hareket esas olarak enternasyonalist bir harekettir. Her komünist partinin hedefi dünya komünizmidir. Yol gösterici ilke Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Bu hedefe tek başına ve izole bir şekilde ulaşmak mümkün değildir. Uzun yürüyüş hakkında her komünistin aklında tutması gereken çok bilinen bir söz vardır: "Ya hepimiz ulaşacağız ya da hiçbirimiz." Uluslararası düzeyde zafere ulaşmak için uluslararası bir örgüt geliştirmek gereklidir. Karl Marx'ın Birinci Enternasyonal'i kurarken gösterdiği özenli çaba ve inisiyatifin nedeni budur. Anarşistlere ve diğer akımlara karşı mücadele etmek zorunda kaldı. Bu mücadele sırasında Marksizm daha da yerleşti ve sınandı. İşçi sınıfı hareketleri farklı ülkelerde Marksizmin ışığında ilerliyordu.

Lenin, Marksizm'i Ekim 1917'de Rusya'nın somut koşullarında uyguladı ve Marksizm'i niteliksel olarak daha yüksek bir aşamaya, yani Marksizm-Leninizm'e çıkardı. Lenin, Marksizmin bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu ortaya koymuştur.

Çin Komünist Partisi, Mao Tse-tung liderliğinde 1949 yılında yeni bir demokratik devrim gerçekleştirdi. Mao, Marksizm-Leninizm'i daha yüksek, niteliksel ve üçüncü bir aşamaya, yani Marksizm-Leninizm-Maoizm'e doğru geliştirdi. Bu terminolojiyi ilk olarak Peru Komünist Partisi kullanmıştır. Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi (DEHKOM) 1993 yılındaki genişletilmiş toplantısında "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!" adlı bir belgeyi kabul etti ve bu belge uluslararası düzeyde daha yüksek düzeyde bir birliğe yol açtı. DEH 1984 yılında ortaya çıkmıştır. O dönemin uluslararası komünist hareketini birleştirmek büyük bir başarıydı. DEH'in pek çok olumlu katkısına rağmen, oluşumundaki önemli bir zayıflık, tüm Maoist parti ve örgütleri bünyesine katamamasıydı. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca sorunsuz bir şekilde faaliyet göstermiştir. DKP Başkanı Bob Avakian'ın anti-Marksist Yeni Sentezine ve NKP(Maoist) Başkanı Prachanda'nın teslimiyetçiliğine karşı olgunlaşmış ve başarılı bir çizgi mücadelesi verilmemesi, bu uluslararası örgütün tamamen feshedilmiş ve tasfiye edilmiş bir duruma gelmesine neden oldu.

Maoistlerin uluslararası düzeyde yeniden örgütlenmesine yönelik gerçek çabalar çeşitli düzeylerde devam etmektedir. Bu yerine getirilmesi zor bir görevdir. İdeolojik ve siyasi çizgiler

belirleyicidir. Çağdaş komünistlerin liderleri de samimi, bilge ve sağduyulu olmalıdır. Uluslararası Komünistler Merkezi bir zorunluluktur. Partimiz tüm Maoistleri birliğe ulaşma ve uluslararası bir merkez oluşturma çabalarını güçlendirmeye çağırmaktadır. Çabalarımız, "kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" hedefine yönelik olmalıdır.

Nepal Devrimci Komünist Partisi Siyasi Raporu

[29 Nisan 2023 tarihinde yapılan Ortak MK Toplantısında Sunulmuş ve Onaylanmıştır.]

Yoldaşlar,
Devrimci Selamlar!
Bugün, Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist) ile Nepal Komünist Partisi (Bahumat) arasında parti birleşmesini gerçekleştiriyoruz. Bu, biz devrimci komünistler, proletarya ve devrimi seven tüm halk kitleleri için muazzam bir mutluluk, coşku ve onur meselesidir. Bu birlik, Nepal Devrimi'nin ve Büyük Halk Savaşı'nın ciddi bir gerileme yaşadığı, Nepal Komünist hareketine sağ revizyonizmin hakim olduğu, devrimin nesnel koşullarının olgunlaştığı ancak öznel koşulların devrim için elverişsiz olduğu mevcut durumda özel bir önem taşımaktadır ve bu nedenle tarihsel bir zorunluluğun somut bir ifadesi haline gelmiştir. Parti birliğinin bu tarihi vesilesiyle, Nepal halk hareketinin, on yıl süren Halk Savaşının ve dünya devriminin ölümsüz şehitlerini yürekten anıyoruz. Halk Savaşı sırasında devlet tarafından kaybedilen cesur savaşçılara özel saygılarımızı ifade ediyoruz. Aynı şekilde, Halk Savaşının tüm yaralı ve engelli savaşçılarına da en içten saygılarımızı iletiyoruz.
Bugün tarih, Nepal'de tüm gerçek devrimci komünistleri birleştirerek ve sınıf düşmanına yıldırım gibi çarparak ve revizyonizmi teşhir ederek, tüm halk kitlelerini bir araya getirerek, yeni bir demokratik devrimi gerçekleştirerek, bilimsel sosyalizm yoluyla komünizme doğru ilerlemek için önümüze özel bir çığır açıcı tarihsel sorumluluk koymuştur. Birlik Konvansiyonu'nun bu tür bir tarihsel misyon ve sorumluluğu özel bir ciddiyetle üstlenmede görkemli ve büyük bir başarı olacağından umutlu ve eminiz.

Uluslararası Durum

Çeşitli emperyalist ülkeler arasındaki emperyalistler arası çelişki, emperyalist ülkelerdeki proletarya ile kapitalistler arasındaki çelişki ve emperyalizm ile ezilen ulus ve halklar arasındaki çelişki günümüz dünyasının temel çelişkileridir. Emperyalistler arası antagonizmalar belirli zamanlarda yoğunlaşsa da, emperyalizm ile dünyanın ezilen halkları arasındaki çelişki günümüzün temel çelişkisidir.
Günümüz dünyasında emperyalist ülkeler arasındaki silahlanma yarışı ve nükleer yığınak nedeniyle, bu ülkeler arasında doğrudan bir savaş yerine bir vekalet savaşı sürmektedir. Bu tür bir savaş, savaşın yükünü doğrudan savaştan zarar gören ülkelerin halklarına, dolaylı olarak da dünyanın ezilen halklarına yüklemiştir. Bir yandan ABD ve NATO üyesi 31 ülkenin Ukrayna lehine dolaylı olarak savaşa katılması, diğer yandan Çin, İran ve Kuzey Kore gibi diğer ülkelerin Rusya'nın yanında dolaylı olarak yer alması, üçüncü dünya savaşının dolaylı olarak devam ettiğini göstermektedir. Bu savaşta emperyalist ülkelerin nükleer silah kullanacağına dair kuşkular tüm dünyada yayılıyor. Ancak yakın zamanda bir dünya savaşı olasılığı yok. Özünde ne olursa olsun, Çin Rusya-Ukrayna savaşına bir çözüm bulmak için inisiyatif alıyor. Dolayısıyla, günümüz dünyasının ana eğilimleri açısından, devrimin savaşla sağlandığı ya da savaşın devrimle durdurulduğu durumlardan bağımsız olarak, devrim günümüz dünyasının ana eğilimidir.
Bugün dünyayı neoliberal emperyalizm yönetiyor. Bu emperyalizmin bir sonucu olarak dünyada muazzam krizler ortaya çıkmıştır. Bu krizler şu şekilde özetlenebilir: Birincisi, ezilen

uluslara ve halklara acımasız bir savaş dayatılmış ve doğal kaynakları sömürülmüştür. İkincisi, emperyalizmin baskısı nedeniyle her ülkenin halkı yerinden yurdundan edilmiştir.
Güvensiz göç ve göçmenlik sorunu evrensel olarak bundan kaynaklanmaktadır. Üçüncüsü, emperyalist üretim sistemi nedeniyle dünyanın doğal döngüsü tahrip edilmekte ve doğal olmayan hava değişiklikleri yaşanmaktadır. Dördüncüsü, dünya genelinde kadınlara aşırı baskı uygulanmakta ve ticari amaçlı insan ticareti artmaktadır. Beşincisi, üretimde en son teknolojinin kullanımındaki dengesizlik nedeniyle yoksullar ile zenginler, savunmasızlar ile nüfuzlular arasındaki uçurum genişlemektedir.
Günümüz çağı küreselleşmiş emperyalizm ve proleter devrim çağıdır. Şimdi Amerikan emperyalizmi ile Rus devlet kapitalizmi arasındaki rekabet nedeniyle Ukrayna savaşı devam ediyor. Bu savaşın başlıca nedenleri, Amerika'nın NATO üyeliğini genişletmeme anlaşmasına aykırı olarak Avrupa ülkelerini de kapsayacak şekilde Ukrayna'ya genişletme entrikası, dünya pazarlarını kontrol etme rekabeti ve Avrupa halklarının Rusya'ya olan enerji bağımlılığıdır. Amerikan emperyalizmi sadece Çin'i, Çin Tayvan'ına karşı savaşa itmekle kalmamış, aynı zamanda Asya, Afrika, Latin Amerika ve Avrupa'nın farklı bölgelerinde de savaş kışkırtıcılığı yapmıştır. Amerikan emperyalizmi, Lenin'in de açıkça ifade ettiği gibi, savaşla eşanlamlı hale gelmiştir: "Emperyalizm savaştır".
Mao'nun 1976'daki ölümünden 1980'li yıllara kadar Marksizm-Leninizm-Mao Düşüncesini rehber ilke olarak benimseyen komünist partiler arasında bir konferans düzenlendi. Bu konferanstan 4 yıl sonra 1984 yılında Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) kuruldu. DEH, Marksizm-Leninizm-Maoizm propagandasının, ideolojik netliğin ve proletarya ilişkilerinin geliştirilmesinde önemli bir rol oynadı. Ancak DEH, Gonzalo'nun tutuklanması, Nepal Maoist liderliğindeki ciddi sağ revizyonist sapmalar ve DKP Amerika'nın zayıflıkları nedeniyle gayri resmi olarak feshedildi. Uluslararası Komünist Hareket, DEH'in dağılması nedeniyle göreceli bir "savunmasızlık" durumuna düşmesine rağmen, Hindistan, Peru, Filipinler ve diğer ülkelerde Maoist savaşlar devam ediyor.
Dünyanın dört bir yanındaki komünistler ideolojik olarak birleşmeye çalışıyor. Bugün dünya emperyalizmi ciddi bir ekonomik, siyasi ve kültürel krizden geçiyor ve devrimin nesnel koşulları elverişli hale geliyor olsa da, devrimcilerin öznel koşulları elverişsizdir ve mevcut durumda uluslararası komünist hareket savunma pozisyonundadır. Dolayısıyla bu durumda bir yandan devrimci bir uluslararası komünist merkezin yaratılmasına vurgu yapmak, diğer yandan da devrimcilerin öznel durumunu güçlendirmek için emperyalizme karşı birleşik bir cephe inşa etmek gerekmektedir.

Ulusal Durum:

Günümüz Nepal'i çok uluslu, çok dilli, çok kültürlü ve çok kimlikli insan kitlelerinin yaşadığı bir ülkedir. Nepal'de sınıf, milliyet, bölge, cinsiyet ve kast sistemlerine dayalı sömürü ve baskı hüküm sürmektedir. Feodal monarşinin sona ermesiyle birlikte, siyasi sistem açısından feodal monarşi sistemi sona ermiştir. Ancak toprak mülkiyeti, siyasi kültür ve sosyal kültür açısından feodalizm hala varlığını sürdürmektedir. Hindistan ile 1950 dahil olmak üzere eşit olmayan antlaşmaların/anlaşmaların devam etmesi, çeşitli alanlarda artan Hint müdahalesi ve Nepal'in bazı bölgelerinde Hint yayılmacılığının/emperyalizminin kontrolü nedeniyle yarı-sömürge bir durum da mevcuttur. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalist ülkeler doğrudan sömürgeci bir politika yerine yeni sömürgeci bir politika benimsediler. Çeşitli emperyalist ülkeler Nepalli uşaklarını kullanarak ekonomik, siyasi ve stratejik anlaşmalar yapmış, mali destek ve yardım bahanesiyle müdahalelerini arttırmış, finansal liberalleşmeyi, sömürüyü ve doğal kaynakların özelleştirilmesini küreselleştirmişlerdir. Bu koşullar altında Nepal temelde yeni sömürge durumundadır.
Bir yandan Çin (geniş coğrafyası ve nüfusu ile) ve diğer yandan Hindistan (büyük nüfusu ile) arasında stratejik olarak hassas bir konumda bulunması, ABD ve Avrupalı emperyalist ülkelerin

çıkarlarını Nepal ile ilişkilendirmiştir. Dünyanın emperyalist ülkelerinin çıkarları nedeniyle, tüm emperyalist ülkeler Nepal'de siyasi, ekonomik ve stratejik hakimiyet kurmak için yarışıyor. Amerikan emperyalizmi, Nepal'deki Millennium Challenge Corporation (MCC) ve State Partnership Program (SPP) projeleri aracılığıyla Nepal'i siyasi, ekonomik ve stratejik olarak dizginlemeye çalışmaktadır.
Bu noktada Nepal'de ülkenin ulusal bağımsızlığı ve egemenliği meselesi çok ciddi bir hal almaktadır. Hindistan yönetici sınıfı Lipulek, Kalapani, Susta, Maheshpur ve Pashupati Nagar dahil olmak üzere ülkenin çeşitli bölgelerine toprak tecavüzünde bulunmuştur. Aynı zamanda, Nepal'in ekonomik ve siyasi alanında mikro-yönetimin geliştirilmesi devam etmektedir. Aynı şekilde Amerikan emperyalizmi de Millennium Challenge Şirketi (MCC) ve Devlet Ortaklık Programı (SPP) gibi mali yatırımlar yaparak Nepal'in ekonomik ve siyasi sektörlerinde mikro-yönetimi arttırdı.
Nepal'de demokrasinin sorunları da ciddileşmektedir. Dışarıda özgürlük, eşitlik ve kardeşlikten söz edilse de, özünde Nepal'de komprador ve bürokratik kapitalistlerin ve feodallerin diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Şimdi egemen sınıf faşizm yönünde ilerlemek için bastırıyor. Dalitler, Madheshiler, Müslümanlar ve yerli milliyetler gibi toplulukların insanları da dahil olmak üzere işçiler, köylüler ve kadınlar haklarından mahrum bırakılmaktadır.
Sonuç olarak, Nepal halkının geçim sorunları giderek ağırlaşmaktadır. Ülke ekonomisi emperyalizmin/yayılmacılığın etkisi altındadır. Halk için kendi kendine yeten bir ekonomi yaratan ülkenin ulusal sanayileri bitirilmiştir. Yabancı sermaye yatırımları nedeniyle ülkenin doğal kaynakları tekelci kapitalistlerin eline geçmiştir. Sonuç olarak, tüm bunlar ülkede işsizlik, yolsuzluk, yoksulluk ve salgın hastalıklar nedeniyle sağlık tehlikelerini bir araya getirdi. Ülkedeki genç işgücünün büyük bir kısmı yurtdışına göç etmek zorunda kalmıştır. Bir bütün olarak ülke korkunç bir mali krizden geçiyor. Komprador-bürokratik kapitalist ve feodal devlet iktidarı nedeniyle siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel krizler derinleşiyor. Günümüz Nepal toplumundaki temel çelişkiler şunlardır: kapitalistler ve işçi sınıfı arasındaki çelişki, Nepal ve emperyalizm/yayılmacılık arasındaki çelişki, bir bütün olarak ezilen Nepal halkı ile komprador ve bürokratik kapitalistler ve feodal sınıfın kalıntıları arasındaki çelişki ve gerici sınıf arasındaki karşılıklı çelişki. Tüm bu çelişki kategorileri arasında, bir yanda ezilen Nepal halkının tamamı ile diğer yanda komprador-bürokratik kapitalistler ve feodal sınıf kalıntıları arasındaki çelişki temel çelişkidir. Bu temel çelişkilerin yanı sıra, günümüz Nepal'inde bazı önemli çelişkiler de ortaya çıkmıştır. Birincisi yoksul çiftçiler ile toprak mafyası arasındaki çelişki, ikincisi yabancı tüccarlar ile yerel tüccarlar arasındaki çelişki, üçüncüsü komprador sermaye ile ulusal sermaye arasındaki çelişki, dördüncüsü ezilen milliyetler ile ezen milliyet arasındaki çelişki, beşincisi ezilen kadınlar ile ezen ataerkil toplum arasındaki çelişki, altıncısı ve sonuncusu ise Dalit kastı olarak ayrımcılığa uğrayan dokunulmaz topluluk ile sözde üst kast arasındaki çelişkidir.
Ülkenin ulusal durumunu incelerken, on yıl süren Halk Savaşı hakkında bir şeyler söylemek elzemdir. O zamanki NKP (Maoist) tarafından 13 Şubat 1996'dan itibaren başlatılan halk savaşı, Nepal devrim tarihinde büyük bir olgudur. Büyük Halk Savaşı süreci, Nepal'in tüm ezilen ve baskı altındaki halkını birleştirerek, ülkenin büyük bölümünde yeni bir iktidar ve hükümet yaratarak ve yedi tümene varan bir Halk Kurtuluş Ordusu inşa ederek, stratejik savunmadan karşı saldırı yönüne doğru güçlü bir şekilde ilerledi. Ancak, 21. yüzyılda demokrasinin benimsenmesi ve federal demokrasinin parti içindeki Prachanda ve Baburam hizbi tarafından yeni demokrasi ve bilimsel sosyalizme karşı revizyonist bir ideolojik ve siyasi çizgi olarak kabul edilmesi, 12 nokta anlaşmasından kapsamlı barış anlaşmasına, iç ve dış gericilikle kötü niyetli bir ittifaka kadar kutsal olmayan anlaşmalar, Nepal halkı ve dünya proletaryasına ciddi ihanet ile birlikte halk savaşı sona erdi. Anayasada yer alan cumhuriyet, laiklik, federalizm, kapsayıcı nispi temsil gibi başlıklar kısmi ve niceliksel olumlu kazanımlar olarak değerlendirilse de, bütünsellik ve nitelik açısından bakıldığında, gerici devlet iktidarına

karşı yeni bir demokratik devlet iktidarı kurarak bilimsel sosyalizme doğru ilerleme arayışımız gerçekleşememiş ve anayasa gerici kalmıştır.
Mevcut devlet iktidarı mali, siyasi ve kültürel olarak korkunç krizlerin kısır döngüsüne hapsolmuştur. Halk kitleleri arasında egemen sınıfa, onların siyasi partilerine ve parlamenter sisteme karşı artan bir güvensizlik ve tiksinti söz konusudur. Parlamenter sistem altında kurulan tüm koalisyon hükümetleri çok istikrarsız hale gelmiştir. Dünyada giderek artan çevre kirliliğinin etkisi Nepal'i de etkiliyor ve durum giderek vahimleşiyor. Nepal halkı alternatif siyasi güç ve otorite arayışında. Böyle bakıldığında ülkede devrim için nesnel koşullar elverişli hale gelmeye başlamıştır. Ancak Nepal komünist hareketinde sağ revizyonizm egemenliğini sürdürmektedir ve devrimcilerin öznel koşulları hala elverişsizdir.
Böyle bir durumda, proletaryanın öncüsü olarak, teorik açıdan Marksizm-Leninizm-Maoizmi yol gösterici ilke olarak benimsemiş, örgütlenme açısından militan devrimci, siyaset açısından devrimci ilkelere sahip, program açısından mevcut toplumun ekonomik ve siyasi analizine dayanan siyasi ve stratejik stratejiler dengesine sahip kapsamlı bir devrimci politikalar, taktikler ve programlar dizisine sahip, kültür açısından yüksek ahlaka ve komünist davranışa sahip bir komünist partinin inşa edilmesine ihtiyaç vardır. Sadece bu tür bir parti devrim için öznel koşulları güçlendirebilir. Bu nedenle, Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist) ile Nepal Komünist Partisi (Bahumat) arasındaki birlik süreci, gerçek devrimci komünistleri bir araya getirerek bu hedefe ulaşmak için gerçekleştirilmiştir.

Parti Birliğinin Prosedürü ve Temeli

Parti birliği prosedürü, Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist) tarafından yapılan yazışmaların ardından ve Nepal Komünist Partisi (Çoğunluk) tarafından parti birliği girişimini takiben başlamıştır. Her iki partiden parti birliği için müzakere heyetinin oluşturulmasının ardından ilk müzakere 18 Haziran 2022 tarihinde gerçekleştirildi. Dört tur müzakerenin ardından, her iki partinin üst düzey liderlerinin katıldığı toplantıda 4 Temmuz 2022 tarihinde Parti Birliği Koordinasyon Komitesi'nin kurulmasına karar verildi. Nepal Komünist Partisi (Mashal)'nin de dahil olduğu parti birliği koordinasyon komitesi 8 Kasım 2022'de oluşturularak üç parti arasında birkaç kez görüşmeler yapıldı.
Tartışma sırasında birlikle ilgili uzlaşı ve çekişme konuları madde madde ele alındı. NKP (Mashal)'in son toplantıdan (4 Nisan 2023'te) bazı konuların kendi merkez komitelerinde görüşülmesi gerektiğine atıfta bulunarak ayrılmasının ardından, NKP (Çoğunluk) ve NKP (Devrimci Maoist) arasında aşağıdaki konularda temel bir uzlaşmaya varılarak parti birliği sonuçlandırılmıştır. Her iki tarafın da anlamlı çabalarının ardından ideolojik, siyasi ve örgütsel birlik için sağlam bir temel hazırlama işi başarılmıştır.

Parti birliğinin temel ideolojik, siyasi ve örgütsel dayanakları aşağıdaki gibi olacaktır:

1. Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Mao Düşüncesini yol gösterici ilkeler olarak kabul etmek.
2. Yeni demokratik devrimi tamamlamak ve bilimsel sosyalizme doğru ilerlemek.
3. Yeni demokrasiyi genel bir program ve bilimsel sosyalizmi temel program olarak kabul etmek.
4. Devrimde güç kullanmanın rolünü kabul etmek ve bu kavramı geliştirmek.
5. Proletarya diktatörlüğü altında devrimin devamı ilkesine bağlı kalmak ve büyük proleter kültür devrimini gerçekleştirmek.
6. Proleter enternasyonalizmini kabul etmek.
7. Örgütü demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre işletmek.
8. Parti, Nepal Devrimci Komünist Partisi olarak adlandırılacaktır.

Parti birliği sürecini ve tabanını hazırlarken bazı önemli yöntemler belirledik. Birinci yöntem, birlik-mücadele ve dönüşümü esas alan materyalist diyalektik yöntemidir. İkinci yöntem ise uzlaşmacı yöntemdir. Bu yöntem parti birliği sürecinde özel bir öneme sahiptir. Üçüncü yöntem ise demokratik merkeziyetçilik yöntemidir. Bu üç yöntemden uzlaşmacı yöntem üzerinde duruyoruz.

Parti Politikaları, Programları ve Yönergeleri

1. Günümüzde Nepal, sosyal ve ekonomik olarak yarı-feodal ve yarı-sömürge niteliklere sahip bir yeni-sömürge durumundadır. Nepal çok uluslu, çok dilli, çok dinli, çok kültürlü ve bölgesel çeşitliliğe sahip bir ülkedir. Nepal toplumu farklı kastlara ve sınıflara bölünmüştür. Sınıfsal bakış açısına göre, Nepal devriminin ana düşmanı bürokratik kapitalizm ve feodalizmden oluşan komprador kapitalizm olmuştur. Mevcut devrimin dost güçleri işçiler, köylüler, gecekonducular, küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazidir. Proletarya devrimin öncü, en devrimci ve belirleyici gücüdür. Emperyalizm/yayılmacılık devrimin dış düşmanı, dünya proletaryası ve emekçi kitleler ise devrimin müttefikidir.
2. Mevcut Nepal açısından, yukarıda belirtilen sosyal ve ekonomik özellikler ve çelişkiler temelinde, partimizin genel programı yeni bir demokrasi, temel programı bilimsel sosyalizm ve nihai hedefi ve amacı komünizmdir. Bu programların gerçekleştirilmesi için koşullara göre çeşitli politika, strateji ve taktikler izlenmelidir. Mevcut stratejimiz, proletaryanın önderliğinde ve tüm ezilen kitlelerin ortak diktatörlüğünde yeni bir demokratik devlet iktidarı kurmaktır. Mevcut durumda, Nepalli devrimci komünistlerin siyasi hareket tarzının ilk adımı, halkın demokratik diktatörlüğü ile yeni bir demokratik devrimden geçerek bilimsel sosyalizme ulaşmak olacaktır.
3. Genel olarak küresel ve özel olarak Nepal toplumunun sosyo-ekonomik koşulları dikkate alındığında, Nepal proleter askeri taktiklerinin temel stratejisi, devlet iktidarına ilişkin egemen Marksist güç kullanımı doktrinini benimseyerek, uzun süreli halk savaşı ve genel silahlı ayaklanmanın temel ilkelerini Nepal karakteristikleri içinde birbirini tamamlayacak şekilde uygulayarak, devlet iktidarının silahlı mücadele yoluyla gasp edilmesi olacaktır. Nepal askeri kılavuzunun özü, halk mücadelesi, halk direniş mücadelesi ve halk isyanı çerçevesinde uygun stratejiler geliştirerek devrimci bir parti, devrimci bir kitle tabanı ve devrimci bir ordu inşa etme çalışmalarını en başından itibaren bilinçli ve planlı bir şekilde uygulamaktır.
4. Nepal'de yeni bir demokratik devrim adımı atılır atılmaz, bilimsel sosyalizme gireceğiz. Bilimsel sosyalizmin temel stratejisi proletaryanın önderliğini ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra sosyalist kamu mülkiyetine dayalı üretim ilişkileri yaratılacak ve geliştirilecektir. Sosyalizm döneminde sınıf, sınıf mücadelesi, sınıf çatışması, sosyalist yol ve kapitalist yol arasında uzun soluklu bir mücadele olacaktır. Sürekli devrimin teorik olarak tanınması ve proletarya diktatörlüğü altında büyük proleter kültür devrimi yoluyla pratikte uygulanmasıyla, sınıf mücadelesini ve sınıf çatışmalarını çözerek komünizme doğru ilerlemeyi hedefliyoruz.

Aşağıda partinin genel programının temel yönleri yer almaktadır:

a) Yeni bir demokratik cumhuriyetçi devlet iktidarının kurulması.
b) Ülkenin toprak bütünlüğünün, egemenliğinin ve ulusal bağımsızlığının korunması.
c) İşçi sınıfının temel haklarının elde edilmesi.
d) Feodal toprak mülkiyetine son verilmesi ve devrimci toprak reformunun yönetilmesi. Tarımın ticarileştirilmesi ve sanayileştirilmesi.
e) Komprador ve bürokratik kapitalizme karşı ulusal sanayi ile bağımsız ve kendine dayanan bir ulusal ekonominin geliştirilmesi. Sınırlı bir özel ekonomi ve kooperatif sistemi ile devlet sektörlerinin öncü ve baskın rolü.
f) Kendi kaderini tayin hakkının ilkesel olarak tanındığı, ulusal ve bölgesel özyönetim ve kimliğe sahip federalizm.

g) Dalitler, kadınlar, Müslüman topluluklar ve engelliler için özel ayrıcalıklar sağlanması.
h) Eğitim ve sağlık sektörlerinin millileştirilmesi.
j) Kamuya hesap verebilir ve erişilebilir bir yargı sistemi.
j) Barış içinde bir arada yaşama ve Panchasheel ("birbirlerinin toprak bütünlüğüne ve egemenliğine karşılıklı saygı" anlamında ed.) ilkelerine dayalı bir dış politika uygulanması.
k) Demokratik, ulusal ve bilimsel kültürlerin oluşturulması.

Taktik politikalar bütünü, milliyet, demokrasi ve halkın geçimi ile ilgili konuları belirlenerek ve somutlaştırarak hazırlanacaktır. Partinin acil programı aşağıdaki gibidir:

1. 1950'deki Nepal-Barış ve Dostluk Antlaşması ve 1947'deki İngiltere-Nepal-Hindistan üçlü Gorkha Ordusu Paylaşım Antlaşması da dahil olmak üzere tüm eşitsiz antlaşma ve anlaşmaların iptal edilmesi.
2. Çin ve Hindistan arasındaki Lipulekh Anlaşmasının geçersiz kılınması.
3. Limpiyadhura, Kalapani, Lipulek, Susta Maheshpur ve Chhapkaiya dahil olmak üzere Hintli yöneticiler tarafından tecavüz edilen Nepal topraklarının iade edilmesi. Sınır ihlallerini durdurulması. İki ülkenin (Nepal-Hindistan) sınırlarını düzenlenmesi.
4. Nepal ve Amerika arasındaki MCC anlaşmasını feshedilmesi. Aynı zamanda, denenmekte olan SPP sözleşmesini de kapatılması.
5. Emperyalizm/yayılmacılık dahil tüm gerici unsurlar tarafından yönetilen sivil toplum kuruluşlarına (STK'lar, INGO'lar) son verilmesi.
6. Nepal'in toprak bütünlüğü ve egemenliği korunmalı ve tüm dış müdahalelere son verilmelidir.
7. İşçilerin, çiftçilerin, kadınların, Dalitlerin, Müslümanların, yerli milliyetlerin ve geri kalmış bölgelerdeki ezilen sınıf ve kitlelerin hak ve çıkarlarına özel önem verilmeli ve bu kitleler ekonomik, siyasi ve kültürel alanlarda güçlendirilmelidir. Devletin tüm sektörlerinde tam orantılı temsil edilmeleri sağlanmalıdır.
8. İşçiler için örgütlenme ve kendi talepleri için mücadele etme hakkı sağlanmalıdır. Kayıt dışı sektördeki işçiler için sosyal güvenlik sağlanmalıdır. İşe alma ve işten çıkarma sistemi kaldırılmalı ve işçiler kadrolu hale getirilmelidir. Taahhüt ve sözleşme sistemi kaldırılmalı ve sanayiciler aracılığıyla doğrudan istihdam sistemi düzenlenmelidir.
9. Feodal toprak mülkiyetine son verilmesi ve topraksız ve yoksul çiftçiler için toprak, konut ve istihdam sağlanması. Gecekonducuların, köylülerin, çiftçilerin ve özgür işçilerin sorunlarının çözülmesi. Gübrenin zamanında ucuz fiyata temin edilmesi. Uygun sübvansiyon sağlanması. Ulusal Biyogözlem Enstitüsü kurulması. Tarım aletleri ve gübre fabrikaları kurulması. Tarımı sanayileştirmek ve ticarileştirmek.
10. İşsizlik sorununu sona erdirilmesi, ülke içinde istihdam yaratın ve istihdam sağlanana kadar gerekli ödenekleri düzenlenmesi.
11. Şehitlere saygı gösterilmesi ve şehit ailelerine yeterli yardım sağlanması.
12. Kayıp savaşçıların durumu derhal kamuoyuna duyurulması ve ailelerine yeterli yardım sağlanması.
13. Yaralılar ve engelliler için yeterli yardım sağlanması.
14. Kadınlar, Müslümanlar, Dalit toplulukları ve engelliler için ayrıcalıklar düzenlenmesi. Tüm sektörlerde kadınlar için eşit haklar sağlayın ve ataerkil baskıya son verilmesi. Dokunulmazlık da dahil olmak üzere Dalitlere karşı yapılan tüm ayrımcılıkları yasadışı ilan edilmesi ve suçlulara karşı sıkı önlemler alınması. Müslümanlara yönelik dini ve kültürel baskılara son verilmesi. Engellilerin onurlu bir şekilde yaşaması için düzenlemeler yapılması.
15. Yerli milliyetler, Madhesi ve geri kalmış bölgelerdeki kitlelerin tanınmasıyla birlikte federalizm ve ulusal ve bölgesel özyönetim tesis edilmesi. Dilsel ayrıcalıklara son verilmesi ve tüm dilleri konuşanlara anadillerinde eğitim verilmesi.
16. Ulusal bağımsızlık ve bağımsız bir ekonomi inşa edilme ve geliştirilmesi. Ekonomi alanında yayılmacı/neoliberal emperyalizmin baskı ve sömürüsüne son verilmesi, ulusal

sanayinin geliştirilmesine ağırlık verilmesi. Geçmişte kapatılan ulusal tip sanayi fabrikaları rehabilite edilerek ülkeye sanayileşme yönü kazandırılması. Nehirler, ormanlar, otlar, madenler vb. gibi ulusal varlıklar ve doğal kaynaklar ülkenin ve halkının yararına kullanılması.
17. Eğitim ve sağlık sektörlerinde yaşanan özelleştirme, ticarileştirme, komisyonculuk ve mafyalaşmayı durdurulması ve bunların kamulaştırılması.
18. Mahkemelerdeki rüşvet ve yolsuzluğu kontrol altına alınması ve hızlı, ucuz ve halk yanlısı yargı erişimi sağlanması.
19. Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu aracılığıyla Halk Savaşı sorunlarını çözmek için düzenlemeler yapılması.
20. Yasadışı piyasayı, yolsuzluğu, rüşveti ve gaspı düzenleyin ve suçlulara karşı sıkı önlemler alınması.
21. Emperyalizmin/yayılmacılığın peşinden gitmeyen bağımsız bir dış politika benimsenmesi.
22. Arkeolojik materyalleri, tehlike altındaki dilleri, halk sanatını ve edebiyatını, şarkıları, müziğin ve kültürün korunması.
23. Akademik hakları ve yazma özgürlüğünü, sanatçıları, yazarları, entelektüelleri ve kültürel aktivistlerin güvence altına alınnası.
24. Bilgi iletişimi de dahil olmak üzere medya sektörüne yabancı müdahalesini durdurulması. Gazetecilerin ifade özgürlüğünün sağlanması. Çalışan gazetecilerin haklarını güvence altına alınması.
25. Kamptan çıkarılan Halk Kurtuluş Ordusu savaşçılarının meşru taleplerinin derhal yerine getirilmesi.
26. Ülkenin ulusal bağımsızlığına zarar vermeyecek şekilde, Nepal vatandaşlarına Nepal vatandaşlığı sertifikalarını erişilebilir ve uygun bir şekilde sağlanması.
27. Bankacılık ve finans sektörlerinin sorunlarını çözülmesi. İnsanlardan yüksek faiz oranları talep edilmemesi. Tefecilik sömürüsüne son verilmesi.
28. Ciddi ve kötüleşen çevre sorunlarını çözmek için özel bir plan yapılması ve bunların derhal uygulanması.

Başlıca Sloganlarımız

1. Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
2. Yaşasın Yeni Demokrasi!
3. Yaşasın Bilimsel Sosyalizm!
4. Kahrolsun Emperyalizm/Yayılmacılık!
5. Kahrolsun Komprador ve Bürokratik Kapitalizm, Feodalizm
6. Revizyonizmin Tüm Tonlarını Teşhir Edelim!
7. İşçiler ve Ezilenler Birleşin!
8. Cesur Şehitlere Kızıl Selam!
9. Yaşasın Nepal Devrimci Komünist Partisi!

Uluslararası Komünist Birlik'in Kuruluşu Üzerine

Uluslararası Bölüm

Nepal Devrimci Komünist Partisi

On dört farklı ülkede faaliyet gösteren on beş Marksist-Leninist-Maoist parti, Uluslararası Komünist Birlik (ICL) adında bir örgüt kurdu ve 26 Aralık 2022'de deklarasyonunu yayınladı. Ayrıca ICL 8 Şubat 2023 tarihinde bir çağrı yayınladı. Çağrıda, "Tüm uluslararası proletaryayı, tüm Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütleri, dünya proleter devriminin bu yeni dalgasını güçlendirmek için ICL'nin kızıl bayrağına katılmaya çağırıyoruz" denilmektedir. Partimiz, Nepal Devrimci Komünist Partisi, ICL'nin oluşumu, yayınladığı deklarasyon ve bu deklarasyon aracılığıyla ICL'ye katılma çağrısı hakkındaki görüşlerini kısaca açıklamaktadır.

Geçtiğimiz yıl boyunca, iki partimiz, Kiran Yoldaş liderliğindeki NKP (Devrimci Maoist) ve Kanchan Yoldaş liderliğindeki NKP (Çoğunluk) arasında parti birliği için ikili görüşmeler ve tartışmalarla meşguldük. Birlik süreci devam ederken iki partinin ICL konusundaki ayrı görüşlerini kamuoyuna duyurmayı uygun bulmadık ve bunu yapmadık. İki parti arasındaki birlik görüşmelerinin başarıya ulaşması ve Kiran yoldaşın önderliğinde Nepal Devrimci Komünist Partisi'nin kurulmasının ardından partimiz bu soruna ilişkin görüşünü hazırladı. Esas olarak bu birlik süreci nedeniyle, partimiz dünya proletaryası için böylesine önemli bir uluslararası olayla ilgili görüşlerini kamuoyuna açıklamakta biraz gecikti. Bunun için özür dileriz.

DEH'in ilan edilmemiş feshinden sonra, Birleşik Parti bileşenleri olarak bizler, Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde uluslararası bir örgüt inşa etmek için durmaksızın çalışıyoruz. Bu anlamda, gerçek Marksist-Leninist-Maoist partiler tarafından bu tür bir örgütün inşası için alınan ya da alınacak olan her türlü girişime dün de olumluyduk, bugün de olumluyuz. Sadece bu değil, aynı zamanda Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde gerçek komünist partilerin uluslararası bir merkezinin kurulmasının bugün kaçınılmaz olduğu konusunda da net bir görüşe sahibiz. Bu durumda partimiz, ICL'ye ve onu dünya proleter devriminin mevcut zorluklarıyla yüzleşmek amacıyla kuran kurucu partilere devrimci selamlar sunar.

Ancak partimiz bu uluslararası etkinliğin bazı konularında görüş ayrılıklarına sahiptir. ICL'nin oluşturulma biçiminin ve deklarasyonunun birçok etkili parti ile tartışılmadan kabul edilmesinin, UKH birleştiren güçlü bir ideolojik ve siyasi temel inşa etmede başarısız olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle, mevcut durumda partimiz ICL'nin çağrısına uyarak ICL'ye katılmayacaktır. Ancak bu, ICL ile birlikte çalışmak ve ilerlemek istemediğimiz anlamına gelmemektedir. Partimiz güvenilir ve kalıcı bir işbirliğinden ve ilkeli bir birlikten yanadır. Ayrıca partimiz, Maoist birlik-mücadele-dönüşüm ve yeni temelde yeni birlik yöntemini izleyerek, daha yüksek düzeyde bir birlik için ilerlemek istemektedir. Bunun için çabalıyoruz ve çabalamaya devam edeceğiz.

ICL bildirgede birçok ideolojik, politik ve örgütsel konuda pozisyon almıştır. Bunların birçoğuna katılıyoruz ve bazılarına da katılmıyoruz. Birbirimizi olumsuzlayarak değil, sağlıklı bir iki çizgi mücadelesi yoluyla birbirimizin olumlu yönlerinden öğrenerek ve birbirimizin sınırlılıklarını ve zayıflıklarını azaltarak daha yüksek bir birlik düzeyine ulaşmaya yardımcı olacak güçlü bir temel oluşturabileceğimize inanıyoruz. İki çizgi mücadelesinin Komünist Parti'nin itici gücü olduğunu söylerken kastettiğimiz budur. Bu bağlamda, pozisyonumuzu noktalar halinde aşağıdaki gibi sunduk.

Birincisi, ICL, "UKH için temel sorun hala güçlerin dağınık olması ve ana tehlike revizyonizmdir" diyor. Bu ifade doğrudur. Buna ek olarak, mevcut dünya bağlamında Marksizm ile revizyonizm arasında bir sınır çizgisi çizen beş soru belirlemiştir. Bunlar "1) Maoizm'i Marksizm'in üçüncü, yeni ve daha yüksek aşaması olarak kabul etmek ya da etmemek ve revizyonizmle ve tüm oportünizmle mücadele etme gerekliliği; 2) her birinin kendi ülkesinde devrim yapmak için devrimci şiddetin her şeye kadir olduğunu kabul etmek ya da etmemek; 3) eski devlet aygıtının yıkılması ve burjuvazi diktatörlüğünün yerine proletarya diktatörlüğünün geçirilmesi gerekliliğinin kabul edilmesi ya da edilmemesi; 4) proletaryanın devrimci partisinin gerekliliğinin kabul edilmesi ya da edilmemesi, 5) proleter enternasyonalizminin gerekliliğinin kabul edilmesi ya da edilmemesi." Partimiz burada belirtilen dört noktaya katılmaktadır. Ancak, 2. maddedeki 'devrimci şiddetin her şeye kadir olması' ifadesini yanlış yönlendiriyor ve bazı kafa karışıklıkları yaratıyor gibi görünüyor. Bu konuda açık olmak gerekir.

Mao bir bağlamda "savaşın her şeye kadirliği" hakkında konuşmuştur. "Savaş ve Strateji Sorunları" başlıklı bir makalede Mao şöyle der: "Bazıları bizimle "savaşın her şeye kadirliği" savunucuları olarak alay ediyor. Evet, biz devrimci savaşın her şeye kadir olduğunu savunuyoruz; bu iyi bir şeydir, kötü değil; Marksist bir şeydir. Rus Komünist Partisi'nin

silahları sosyalizmi yarattı. Biz de demokratik bir cumhuriyet yaratacağız. Emperyalizm çağındaki sınıf mücadelesi deneyimleri bize işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin silahlı burjuvazi ve toprak ağalarını ancak silahın gücüyle yenebileceğini öğretmiştir; bu anlamda, tüm dünyanın ancak silahla dönüştürülebileceğini söyleyebiliriz. Biz savaşın ortadan kaldırılmasını savunuyoruz, savaş istemiyoruz ama savaş ancak savaş yoluyla ortadan kaldırılabilir ve silahtan kurtulmak için silahı ele almak gerekir." (Mao, Seçme Eserler, Cilt 2, Sayfa 225). Bu makalede Mao yine şöyle demiştir: "Her Komünist, 'Siyasi iktidar silahın namlusundan çıkar' gerçeğini kavramalıdır. Bizim ilkemiz şudur: Parti silaha komuta eder ve silahın partiye komuta etmesine asla izin verilmemelidir." Tam da bu noktada, Mao'nun Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında "Siyaseti komuta altına alın" derken neyi kastettiği dikkat çekicidir. O makalede Mao, "savaşın her şeye kadir olması"nın Marksist olduğunu söylerken, şiddetin Marksizmin ayrılmaz bir parçası olduğunu ancak Marksizm'den daha güçlü olmadığını kastediyordu. Mao böyle söyleyerek devrim için şiddetin kaçınılmaz olduğunu, evrensel olarak uygulanabilir olduğunu ve Marksist ilkelerin yönlendirdiği savaşın devrimdeki rolünün her şeye kadir olduğunu vurgulamıştır. ICL'in konuyu ortaya koyma şekli mantıklı değil. İlgili diğer hususları bir kenara bırakıp sadece kendi mantığına hizmet edenleri ele alan tartışmanın, kimsenin doğru sonuca varmasına yardımcı olmayacağına inanıyoruz. Marksizm ile revizyonizm arasındaki sınır çizgisi "savaşın her şeye kadir olduğu"nun kabul edilip edilmediğine göre çizilirse, Marksizmin devrimci şiddete indirgenmesi yönünde ciddi bir tehlike vardır. Devrimci şiddet Marksizmin ayrılmaz ve belirleyici bir yönüdür ancak Marksizmden daha güçlü değildir. ICL'in dikkatini bu soruya çekmek istiyoruz. MLM her şeye kadirdir, devrimci şiddet değil. Bunu açıklığa kavuşturmak için Lenin şunu söyledi: "Marksist doktrin her şeye kadirdir çünkü doğrudur." (Lenin Cilt 19 Sayfa 23). Ancak, uluslararası komünist harekette parlamentarizmin hakim olduğu mevcut bağlamda, ICL'in devrimci şiddete yaptığı vurgunun inkar edilemez şekilde haklı olduğu konusunda hemfikiriz.

İkincisi, ICL bildirgesinde şu ifade yer alıyor: "Yeni uluslararası örgüt, demokratik merkeziyetçiliğe dayanan bir ideolojik, siyasi ve örgütsel koordinasyon merkezidir." Partiler arasındaki ideolojik ve siyasi birliğin mevcut düzeyi göz önüne alındığında, demokratik merkeziyetçiliğe dayalı uluslararası bir örgüt inşa etme hareketimizin öznel koşulları henüz karşılanmadı. İdeolojik ve siyasi temelleri zayıf olan ve 1 Mayıs'ta ortak açıklama bile yayınlayamayan Komünist Partiler arasında demokratik merkeziyetçiliğe dayalı uluslararası bir örgütün kurulması, hareketin gerçek nesnel durumuyla örtüşmemektedir. Mevcut durumda her komünist parti, ülkesinin özelliklerine uygun bir devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesini vurgulamalı, kardeş komünist partilerin deneyimlerinden ders almalı ve daha yüksek bir birlik düzeyine ulaşmak için sağlıklı bir iki çizgi mücadelesi geliştirmelidir. Deneyimlerin paylaşılmasına ve ideolojik tartışmaların organize edilmesine yardımcı olan uluslararası bir örgütün biçimi, MLM partilerinin fikir birliğine dayalı kararlar alan gevşek bir koordinasyon merkezidir. Şu anda tüm uluslararası çalışmalarımızın buna odaklanması gerekiyor.

Geçmişte faaliyet gösteren Birinci, İkinci ve Üçüncü Enternasyonallerin deneyimlerini edindik. Tüm bu deneyimlerin burada değerlendirilmesiı mümkün değil. Ancak Mao'nun demokratik merkeziyetçilik temelinde işleyen Üçüncü Enternasyonal (Komintern) hakkında vardığı sonuca değinmek yerinde olacaktır. Komintern'in dağılmasının ardından sorulan bir soruda Mao şunları söyledi: "Şu anda Komünist Enternasyonal olarak bilinen devrimci örgütlenme biçimi artık mücadelenin gereklerine uyarlanamıyor. Bu örgütsel biçimi sürdürmek tam tersine, her ülkede devrimci mücadelenin gelişmesini engeller." (Mao, Seçilmiş Eserler, Cilt 6, Sayfa 332). Komintern'in yayınladığı talimatları reddeden ve demokratik merkeziyetçiliğe dayalı bir örgütlenmeyi sürdürmenin mücadelenin her ülkede gelişmesini engellemek anlamına geldiğini söyleyen Başkan Mao'nun bu açıklamasını ciddiye almalıyız. Geçmişte komünist hareketin küresel nüfuza sahip olduğu ve ona liderlik edecek Stalin ve Mao

gibi yerleşik proleter liderlerin olduğu dönemde böyle olmayan demokratik merkeziyetçilik, şimdi nasıl işler hale gelebilir?
Üçüncüsü, Uluslararası Birleşik Maoist Konferansı (CUMIC) Koordinasyon Komitesi tarafından sunulan taslak öneri, uluslararası komünist hareketin yol gösterici ilkesinin başta Maoizm olmak üzere Marksizm-Leninizm-Maoizm olacağını ileri sürüyordu. Ancak şimdi ICL'in beyanı esas olarak Maoizm terimini içermiyor, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol gösterici ilke olduğunu söylüyor. Doğru bir siyasi karardır. Ancak bunların dün neden gerekli, bugün ise gereksiz görüldüğü konusunda sessiz kalıyor. Birinin kendi isteğiyle elinde tutabileceği veya kaldırabileceği küçük bir konu değil, önemli bir teorik sorudur. 'Esas olarak Maoizm'in neden bizim yol gösterici ideolojimize eklenmesinin yanlış olduğunu açıklığa kavuşturmuş olsaydı, siyasi önemini ortaya koyabilirdi. ICL bunu yapmayarak bu sorudaki belirsizliğini göstermiş oldu.
Marksizm-Leninizm-Maoizm proletaryanın bütünleşmiş devrimci ilkesidir. Üç farklı doktrinin aritmetik toplamı değildir: Marksizm, Leninizm ve Maoizm. Leninizm, Marksizmin temelinde doğdu ve Marksizm-Leninizm oldu. Aynı şekilde Marksizm-Leninizm temelinde Maoizm doğmuş, Marksizm-Leninizm-Maoizm gelişmiştir. Dolayısıyla Marksizm, Leninizm ve Maoizm ayrı teoriler değildir; bunlar ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır ve ikincisi birincinin temeli üzerinde durur. Günümüz çağında Maoist olmayan hiçbir parti ya da kişi Marksist olamaz derken kastedilen budur. 'Temel olarak Maoizm' terminolojisi, Maoizm'i Marksizm ve Marksizm-Leninizm'den ayırıyor, dolayısıyla yanlıştır.
Deklarasyonda ICL'nin 'esas olarak Maoizm' demeyi neden bıraktığına dair herhangi bir neden belirtilmese de, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i yol gösterici ilke olarak benimseme kararı doğrudur. Bugünkü durumda uluslararası komünist hareketin birliğinin teorik temeli Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir, başka bir şey değildir.
Dördüncüsü, ICL'nin bildirgede gündeme getirdiği bir diğer tartışma konusu da halk savaşıdır. ICL'nin beyanında halk savaşı terminolojisini kullanma şekli belirsizdir. Çin'deki yeni demokratik devrim sırasında Mao tarafından geliştirilen ve uygulanan şiddet biçimi, yalnızca bir halk savaşı değil, uzun süreli bir halk savaşıydı. ICL dahil bazı komünist partiler halk savaşı terimini kullanıyor. Ancak Mao'nun tanımladığı uzun süreli halk savaşının mı, yoksa onun farklı ya da gelişmiş biçiminin mi mevcut bağlama karşılık geldiğini henüz kimse açıklayamadı ve netleştirmedi. ICL bildirgesinde şöyle yazıyor: "Halk Savaşı, Komünist Partinin proletarya adına Yeni Gücü fethetmek ve savunmak için önderlik ettiği kitlelerin savaşıdır." Bu ifade, devrimde uygulanan her türlü şiddetin halk savaşı olduğunu ima etmektedir. ICL'in şiddetin doğasına ilişkin ciddi teorik sorunu burada yatmaktadır. Halk Savaşı'nın, Başkan Mao'nun tanımladığı ve uyguladığı şekliyle uzun süreli bir halk savaşı mı, yoksa ondan farklı mı olduğunu, eğer farklıysa nasıl olduğunu açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Eğer bu konuda net değilsek, devrimci savaş başlatmayacağız, aksine devrimci şiddetin doğru yolunu bulma arayışında sonsuza kadar karanlıkta el yordamıyla yol alacağız.
Mao'dan öğrendiğimiz ders, uzun süren halk savaşının üç stratejik aşamadan geçtiğidir: savunma, denge ve saldırı. Bu üç aşamada sırasıyla gerilla savaşı, hareketli savaş ve mevzi savaşı başlıca rolleri oynar. Üstelik üs bölgesi uzun süren halk savaşının omurgasıdır. Kapitalist ülkelerde bilim ve teknolojinin gelişmesi ve bunların kurduğu bilgi, iletişim ve ulaşım ağları üs bölgelerinin kurulmasını imkansız hale getirmiştir. Peki üs bölgeleri olmadan nasıl bir halk savaşı olacak? Tanımlanması gerekiyor. Emperyalizm tarafından ezilen yarı/yeni-sömürge ülkelerde bile uzun süreli halk savaşı artık Çin devrimi sırasında yapıldığı gibi uygulanamaz. Bu durumda, sınıf mücadelesinin merkezinin şehirler olduğu gelişmiş kapitalist ülkelerde de, devrimin merkezinin kırsal kesim olduğu ezilen ülkelerde de devrimci şiddet modellerinin yeni nesnel koşullara göre geliştirilmesi gerekmektedir. Geçmiş devrimlerde uygulanan iki şiddet modelinin -uzun süreli halk savaşı ve silahlı halk ayaklanması- ICL de dahil olmak üzere uluslararası komünist hareketin şu anda kullandığı halk savaşı terminolojisine ne ölçüde

benzediğini veya ondan ne ölçüde farklı olduğunu doğru bir şekilde belirlemek gerekiyor. Halk savaşı sözcüğünü duymak hoştur, ancak bunun devrim alanında nasıl uygulandığı konusunda net olmazsak, komünist hareket ilerlemeyecek, karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye devam edecektir.

Geçtiğimiz birkaç yılda dünyanın birçok ülkesinde kendiliğinden isyanlar yaşandı. Bu ülkelerde devrimci parti liderliğinin yokluğunda, denizlerin yükselen dalgaları gibi tüm bu isyanlar da ortadan kalktı. Geçtiğimiz yıl Sri Lanka halkının kendiliğinden ayaklanmasına hepimiz tanık olduk. Sri Lanka ordusu ve silahlı polisi sessiz seyirci olarak kaldı. Halkın kendiliğinden tepkisinin azalması kaçınılmazdı ve zamanı gelince de öyle oldu. Düşünelim, gerçek bir devrimci komünist parti ve hatta onun liderliğinde küçük ama kararlı bir ordu olsaydı, o dönemde Sri Lanka'da neler olurdu? Devrimde güç kullanmaktan bahsederken bu tür olaylara dikkat etmeliyiz. Ayrıca askeri hattın geliştirilmesinden bahsederken bilimin ve teknolojinin gelişmesini de ciddi olarak düşünmemiz gerekiyor. Lenin'in "somut koşulların somut analizi" Marksizmin özüdür" ve "Marksizm bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur" derken kastettiği şeyin özü burada yatıyor. Geçmişteki başarılı devrimci şiddet modellerinden hiçbirinin, değişen nesnel gerçekliğe uygun olarak zamanında değiştirilmeden uygulanamayacağına inanıyoruz.

Beşincisi, ICL bildirgesinde şu ifadeler yer alıyor: "Hindistan, Peru, Türkiye ve Filipinler'de devam eden halk savaşı ve diğer birçok ülkede yapılan hazırlıklarla birlikte, dünyada yeni bir büyük dünya proleter devrimi dalgası ortaya çıktı." Partimize göre bu subjektif bir analizdir; dünya komünist hareketinin mevcut gerçekliğine tekabül etmemektedir. Bu analiz, Başkan Mao'nun 1962'deki şu beyanının mekanik bir kopyasından başka bir şey değildir: "Bugün itibariyle önümüzdeki 50 ila 100 yıl kadar bir süre, dünyadaki sosyal sistemin radikal bir şekilde değişeceği büyük bir dönem olacak." Çin'deki Sosyalist Devrim ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyaya devrimci bir mesaj yaydığı ve emperyalizmin zayıf olduğu bir dönemde bu yorum objektif ve doğruydu. Ancak 1976'dan sonra Komünist Parti'nin hiçbir yerde iktidarda olmadığı ve uluslararası komünist hareketin dağıldığı mevcut durumda, ICL'nin tutumu özneldir. Biz buna katılmıyoruz.

Altı, dünyadaki temel ve temel çelişkilerin doğru analizi, proleter devriminin gelişmesi ve başarısı için temel koşullardan biridir. ICL bildirisi, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkinin, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin, emperyalistler arası çelişkinin, emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişkinin günümüz dünyasının temel çelişkileri olduğunu tanımlamıştır. Ayrıca emperyalizm ile dünyanın ezilen ulusları ve halkları arasındaki çelişkiyi de temel çelişki olarak tespit etmiştir. Partimiz, toplumda sınıflar var olduğu sürece kapitalizm ile sosyalizm arasındaki ideolojik çelişkinin devam edeceğine inanmaktadır. Ancak dünyada tek bir sosyalist ülkenin bulunmadığı mevcut durumda bunu temel bir çelişki olarak değerlendirmek, nesnel gerçekliği doğrulamamaktadır. Bu dünyadaki çelişkilerden biridir ama şu anda en temel çelişki değildir. Diğer çelişkilere gelince, bunlar doğrudur.

Ancak bildiride emperyalist güçler arasındaki ilişkinin ve mevcut uluslararası güç dengesinin anlaşılması konusunda bir sorun var. Emperyalist güçler arasında, birincisinin mutlak, ikincisinin ise göreceli olduğu bir çekişme ve gizli anlaşma durumu her zaman vardır. Emperyalist güçler, rakiplerini zayıflatmak amacıyla geçici ittifaklar ve bloklar oluşturmak için diğer güçlerle gizli anlaşmalar yapıyor. Tekellerini kurmak, doğal kaynakları ve pazarları ele geçirmek için birbirleriyle karşı karşıya gelirler. Günümüz dünyasında Rusya, Çin, İran ve Kuzey Kore, ABD önderliğindeki NATO'ya karşı bir blok oluşturdular. Tam da bu bağlamda ICL bildirisinde şöyle deniyor: "Emperyalist anlaşmazlık mutlaktır, gizli anlaşma ise görecelidir. Bu, emperyalist ittifakların koşullu ve geçici karakterini belirler; bu nedenle 'emperyalist bloklardan' söz edilemez; bu revizyonizmdir, dolayısıyla Avrupa Birliği bir blok, bir ‘Avrupa emperyalizmi’ değil, Almanya'nın hegemonyası altındaki Avrupa ülkelerinin ittifakıdır.” Onlara göre emperyalist güçler arasında koşullu ittifak kavramı Marksist’tir, blok

revizyonisttir, Avrupa Birliği ise emperyalizm değildir. Bu nasıl bir Marksizm'dir? Partimiz bu tür metafizik argümanlara katılmamaktadır.
Bildiride yine şöyle deniyor: "Emperyalist güçler tarafında Yankee emperyalizmi tek hegemonik süper güçtür. Rusya hâlâ atomik bir süper güçtür ve bir avuç ikinci kademe emperyalist güç vardır." Bu yorum, ABD'nin, tek hegemonik süper güç olması nedeniyle dünya proleter devriminin tek düşmanı olduğunu, diğerlerinin ise ikinci sınıf emperyalist oldukları için öyle olmadığını ima ediyor. Tam burada, deklarasyonda Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline ve ABD önderliğindeki NATO ile Rusya arasında Ukrayna topraklarında yaşanan savaşa ilişkin tek bir kelime bile yazılmıyor. ICL neden dünya çapında siyasi ve ekonomik sonuçları olan bu kadar önemli bir uluslararası mesele konusunda kararsız? Bunun ciddi bir soru olduğunu düşünüyoruz.
Kapitalizmin eşitsiz gelişmesinin bir sonucu olarak, bugün zayıf olan emperyalist ülke yarın güçlü olabilir ve bunun tersi de geçerlidir. ABD dahil hiçbir emperyalist güç sonsuza kadar bir numara olamaz. Şu anda Çin'in gelişimi ABD'yi birçok açıdan geride bırakıyor. Ve yarın başka bir ülke süper güç olarak ortaya çıkabilir. Bu bakımdan, ICL'in emperyalist süper güçler arasındaki mevcut güç dengesine ve onların çatışma düzeyine ilişkin analizi, mevcut nesnel gerçeklikle örtüşmemektedir. Bu metafizik bir anlayıştır.
Yedi, Maoist güçler arasında Yoldaş Gonzalo'yu ve onun uluslararası komünist harekete yaptığı değerli katkıları anlama konusunda bir birlik yok. Gonzalo'nun katkısı, Maoizm'in tanımlanması, Peru'nun kendine özgü koşullarına uygulanması ve uluslararası komünist hareket içinde yerleşmesi açısından hayati öneme sahiptir. Hiç şüphe yok ki onun MLM'ye olan sarsılmaz inancı ve dünya proletaryasının kurtuluşu için amansız mücadelesi ve fedakarlığı örnek ve benzersizdir. Devrimci komünist olma konusunda büyük bir ideal sergiledi. Komünist hareketin ona büyük hayranlık duyması gerekir. Buna rağmen kendisine Başkan Gonzalo olarak hitap etmenin ve katkılarını Gonzalo Düşüncesi olarak sentezlemenin olgun bir karar olduğunu düşünmüyoruz.
Sekizinci, Komintern ve Stalin'in değerlendirilmesi konusu uluslararası komünist harekette tartışmalı olmuştur. Partimiz Stalin'i, Lenin'in gerçek bir halefi, Rusya'da sosyalizmin kurucusu, İkinci Dünya Savaşı'nın kahramanı ve dünya proletaryasının büyük bir lideri olarak görüyor. Partimiz, Stalin önderliğinde Komintern'in Yedinci Kongresi'nde faşizmin yenilgiye uğratılması ve Sovyetler Birliği'nde proleter iktidarın korunması amacıyla alınan kararın doğru olduğuna inanmaktadır. Bu konuda partimiz ICL ile mutabakata varmıştır. Partimiz onun büyük bir devrimci olmasına rağmen bazı metafizik hatalar yaptığına inanmaktadır. Mao'nun Stalin hakkında yaptığı değerlendirmenin doğru olduğunu düşünüyoruz.
Dokuz, DEH'in değerlendirilmesi konusunda çağdaş komünist harekette farklılıklar var. Çin'deki karşı devrimden sonra ve özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, DEH Komitesi'nin (DEHKom) kurulması geniş kapsamlı öneme sahip devrimci bir adımdı. Bu, Marksizmin başarısız olduğunu, sosyalizmin yenilgiye uğratıldığını ve kapitalizmin tek geçerli seçenek olduğunun kanıtlandığını söyleyerek komünist harekete her açıdan saldıran emperyalizmi savunanlara yakışan bir yanıttı. 1984 yılında düzenlenen İkinci Uluslararası Konferansta hazırlanan DEH Manifestosu ve 1993 yılında yapılan İkinci Genişletilmiş DEHKom Toplantısında kabul edilen Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm belgesi, o dönemde dünya komünist hareketi için doğru ideolojik ve politik rehber haline gelmişti. Partimizin görüşüne göre DEH'in o dönemde oynadığı rol, Peru, Nepal, Hindistan, Bangladeş, Türkiye ve diğer ülkelerdeki halk savaşı deneyimlerinin paylaşılmasında ve diğer birçok ülkede komünist partilerin inşasında hayati önem taşıyordu. Ayrıca DEH, dünya çapındaki devrimci komünistler arasında, dünya proletaryasının güvenilir bir Marksist-Leninist-Maoist uluslararası merkezi olarak kurulmuştur.
Ancak ABD'deki DKP'nin mezhepçi ve otoriter eğilimi ve DEH'in önde gelen partilerinin önde gelen liderleri arasında gelişen sağlıksız rekabet göz önüne alındığında, daha sonraki dönemde

DEHKom’un rolü zayıfladı. Prachanda'nın sınıfsal ve ulusal teslimiyeti ve Bob Avakian'ın post-Marksist sapkınlığı, 2008'de DEHKom’un ilan edilmeden dağılmasıyla sonuçlandı. Her ne kadar uzun sürmemiş olsa da, DEHKom’un varlığının çoğu zamanda oynadığı devrimci rolü iyi değerlendirmeliyiz. Artık proletaryanın uluslararası örgütünü kurma misyonundayız; Dünya proletaryasının geçmişte biriktirdiği deneyimler, önümüzdeki görevlere rehberlik etmesi bakımından değerlidir. Uluslararası bir komünist merkez inşa etme girişimi, DEH dahil birinci, ikinci ve üçüncü enternasyonallerin genel deneyimlerinin sentezine dayanmalıdır.

Sonuç olarak;

Partimizin UCL'nin oluşumu ve onun benimsediği temel ideolojik ve siyasi pozisyonlar hakkındaki eleştirel yorumlarını yukarıda koyduk. ICL'yi kurma çabasının takdire şayan olduğuna ve Maoist partilerin uluslararası bir merkezinin mevcut dünya koşullarında bir zorunluluk olduğuna inanıyoruz. Ancak bildirgenin oluşum süreci, benimsediği örgütsel yöntem ve ilke, bildirgenin ideolojik ve politik konumu, izlediği devrim yolu, Marksist-Leninist-Maoist ilkeleri doğru bir şekilde kavramamaktadır. ICL'in kabul ettiği belgede militarist düşünceyle ilgili sorunlar var. ICL'de örgütü karşıtların birliği olarak anlamak yerine, benzer görüşteki partilerin birliğini gözeten mezhepçi ve yekpare düşünce hakim görünüyor. Partimizin görüşü, bu manifestoda ifade edilen ideolojik ve siyasi çizginin, dağınık MLM partilerini birleştiremeyeceği ve dolayısıyla emperyalizmin dayattığı mevcut zorluklarla yüzleşemeyeceği yönündedir. Bunun yerine hareketi böldü ve zayıflattı.

Devrimcilerin uluslararası birliği şu anın kaçınılmaz ihtiyacıdır. Şu anda komünist partiler uluslararası alanda dağınık olmanın yanı sıra ideolojik ve politik olarak da güçlü ve birlik içinde değiller. Böylesine sallantılı bir ortamda demokratik merkeziyetçiliğe dayalı bir örgütlenmenin istenilen sonuçları getirmesi mümkün değildir. Dağınık Maoist güçlerin yaklaşmakta olan zorluklarla yüzleşmesini sağlayacak sağlam bir ideolojik ve politik temel oluşturmanın zamanı geldi. İdeolojik ve siyasi birliğin geliştirilmesine yardımcı olan sağlıklı ve keskin iki çizgi mücadelesi bu görevi hayata geçirebilir. Birlik-mücadele-birlik döngüsel değil, birlik-mücadele-dönüşüm yoluyla daha yüksek bir birlik düzeyine ulaşmak için sarmal yolda ilerlememizi sağlar. Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında Mao, iki çizgi mücadelesinin hedefinin devrimci dönüşüm olması gerektiğini vurguladı. Bunu bilimsel olarak kavramak ve uygulamak günümüzün kaçınılmaz ihtiyacıdır.

ICL bildirisi, dünyanın temel çelişkisi de dahil olmak üzere tüm temel çelişkilerin yoğunlaştığını söylüyor. Bu doğru bir analizdir. Artık emperyalist süper güçler bir dünya savaşına hazırlıklı görünmüyor ama emperyalistler arası çatışmanın Üçüncü Dünya Savaşı'na dönüşme tehlikesi hâlâ mevcut. Mao'nun, ya dünya savaşının bir proleter devrime yol açacağı ya da proleter devriminin dünya savaşını önleyeceği, dolayısıyla devrimin şu andaki ana eğilim olduğu sentezi bugün bile geçerlidir. Ancak bu temel eğilimi gerçeğe dönüştürmenin önemli bir silahı, dünyanın dört bir yanına dağılmış devrimci komünistlerin MLM temelinde birleşik müdahalesidir.

Birçok önemli devrimci komünist parti, ICL'nin oluşumundan sonra bile dışarıda kaldı. ICL ile olan anlaşmazlıklarını siyasi belgelerinde ortaya koydular. Mevcut durumda, ICL'nin benimsediği ideolojik ve siyasi çizgi, gerçek Maoist Partileri onun kızıl bayrağı altında toplamaya yetmiyor. Gerçek komünistlerin uluslararası birliğini gerçekleştirmek için inisiyatifi daha yeni bir düzeyde ele almak gerekir. Her gerçek Maoist Partinin, ICL'de ve onun dışında birleşen partiler arasında yeni bir uluslararası koordinasyon merkezinin inşasında kendi yaratıcı rolünü oynaması gerektiğine dair kesin görüşümüz vardır. Günün ihtiyacıdır. Bu konuda gerekli rolü oynamaya hazırız. Önyargı birleşmemize yardımcı olmaz. Önyargısız çalışmak, dağınık Maoist partilerin uluslararası düzeyde birleşmesini sağlayabilir. Ve böylece demokratik merkeziyetçiliğe dayalı komünist bir uluslararası merkez inşa etmenin ideolojik, siyasi ve örgütsel temeli yarına hazırlanıyor. Mevcut bağlamda, dağınık devrimci komünistlerin tamamını tek bir uluslararası merkezde bir araya getirmek uygun yoldur.

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
Kahrolsun Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!
Kahrolsun Her Türlü Revizyonizm!
Yaşasın Dünya Sosyalist Devrimi!

Parti Birliği: Gerekliliği ve Önemi

– Com. Kiran

Birliğin Arka Planı:

Nepal Komünist hareketi bölünmüş halde kalırken, ilerleyen dönemde devrimci komünist partileri, grupları ve bireyleri birleştirmek için gerekli çabayı gösteriyor ve inisiyatif alıyoruz. Bu çaba ve çabaların sonucu, iki partimiz arasında parti birliğinin tamamlanması olmuştur. Bu büyük bir mutluluk ve gurur meselesidir. Biz bu birliği tarihsel zorunluluğun bir ifadesi olarak görüyoruz ve bunun özel bir tarihsel önemi var. Parti birliğine dair tarihi kararı hangi arka planda ve neden aldık? Eski NKP (Devrimci Maoist) ve NKP (Bahumat)'ın önde gelen liderleri tarafından yayınlanan ortak basın açıklamasında bu soruya kısa bir yanıt verildi. "Devrime elverişli nesnel dünya ile ona karşıt öznel dünya arasındaki çelişkinin arka planında, Nepal Komünist Hareketi içinde tekrarlanan bölünmelerin yarattığı olumsuz durum ve belirli tarihsel birlikteliklerden kaynaklanan ve bu hareketin ilham verdiği olumlu sonuçlar yer almaktadır. Nepal'de sömürülen ve ezilen işçi sınıfı halkının, komünist liderlerin ve aktivistlerin talepleri doğrultusunda iki partinin, Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist) ve Nepal Komünist Partisi'nin (Çoğunluk) birleştirilmesi yönünde tarihi bir karar alınmıştır." (7 Nisan 2013 tarihli ortak basın açıklaması).
Her iki partimiz de NKP (Meşal) ile parti birliği için girişimde bulundu ve bu süreçte üçlü parti birlik koordinasyon komitesi de oluşturuldu. Ancak bazı teorik ve siyasi konularda fikir ayrılıklarımız devam etti ve parti o dönemde NKP (Meşal) ile birleşemedi. Gelecekte de birlik için gerekli girişimlerde bulunulması ve çaba gösterilmesi amacıyla üçlü anlaşmaya varıldı. Gerçek devrimci komünistleri birleştirme çabalarımız devam ediyor.

Parti birliğinin temeli:

İki parti arasındaki parti birliğinin temel konuları nelerdir? Ortak bildiride şu ifadeler yer alıyor: "Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol gösterici ilkesi, yeni demokratik devrimin genel programı, bilimsel sosyalizmin temel programı, devrimde zorun zorunlu rolü, demokratik merkeziyetçiliğin örgütsel sistemi, son mevcut devlet iktidarı ve parlamenter sistem düzeni, burjuva diktatörlüğüne karşı proletarya diktatörlüğü, proleter enternasyonalizmi, ezilen ulusların ve bölgelerin özerkliği ve kendi kaderini tayin hakkı, Büyük Halk Savaşı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tarihsel rolü birliğimizin temelleri." (7 Nisan 2013 tarihli ortak basın açıklaması).
Benzer şekilde, MK ortak toplantısında kabul edilen siyasi raporda parti birliğinin ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel temellerine değinilirken, "bir, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol gösterici ilkeler olarak kabul edilmesi; ikincisi, yeni demokratik devrimin tamamlanması ve bilimsel sosyalizme doğru ilerlemek; üç, yeni demokrasiyi genel program ve bilimsel sosyalizmi temel program olarak kabul etmek; dört, devrimde şiddetin rolünü kabul etmek ve buna ilişkin kavramı geliştirmek; beş; diktatörlük altında devrimi sürdürme ilkesini benimsemek proletaryanın katılımı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin gerçekleştirilmesi; altısı proleter enternasyonalizmini kabul etmek; yedisi örgütü demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre yönetmek ve sekizi partinin adını Nepal Devrimci Komünist Partisi olarak

adlandırmak." (Nepal Devrimci Komünist Partisinin Siyasi Belgeleri, Sayfa 12, Dahili Yayın Dairesi Haziran 2023).
Parti birliğinin burada sözü edilen temel başlıkları nispeten doğrudur. Ulusal Birlik Kongresi toplanana kadar geniş müzakere ve tartışmalarla bunların zenginleştirilmesi, geliştirilmesi gerekmektedir.

Parti birliği yöntemi:

Parti birlik sürecini ilerletmek için belli bir yöntem belirleyip ona göre ilerlemek gerekiyor. Bu bağlamda üç tür yöntem belirledik; bunlar materyalist diyalektik yöntemi, uzlaşma yöntemi ve demokratik merkeziyetçilik yöntemidir. Yöntem konusunda ise birlik kurultayında kabul edilen siyasi raporda şöyle deniyor: "Parti birlik sürecini ve onun temellerini hazırlarken bazı önemli yöntemler belirledik. Birinci yöntem materyalist diyalektiktir, birlik-mücadele ve dönüşüme dayanır. İkinci yöntem ise uzlaşı yöntemidir. Bu yöntemin parti birlik sürecinde artık ayrı bir önemi var. Üçüncüsü demokratik merkeziyetçilik yöntemidir. Bu üç yöntemden uzlaşı yöntemini öne çıkardık." (Aynı yerde, sayfa 12).
Parti birliğinin üç yönteminden materyalist diyalektik yöntemi yani birlik-mücadele ve dönüşüme dayalı yöntem evrensel yöntemdir. Ancak bu yöntemin şu anda zorla uygulanması mümkün değildir. Aynı şekilde demokratik merkeziyetçilik yöntemi de parti yaşamının genel yöntemidir. Ancak parti birliğinin bu geçiş döneminde, bu yöntemi genel farklılık ve anlaşmazlık sorunlarına uygulamak da zordur. Mevcut durumda, mutabakata dayalı yöntemin nispeten uygun bir temel olduğunu düşündük ve şimdilik doğru olan da bu.

Komünist hareketin gelişiminin diyalektiği:

Bu soru üzerine her nesne evrensel diyalektik ilkeye dayanmaktadır: "Bir ikiye bölünür". Bu aynı zamanda Komünist Parti ve parti birliği için de geçerlidir. Her nesne gibi uluslararası komünist hareketin tarihi de "bir ikiye bölünür" diyalektiğine dayanmaktadır. Mao liderliğindeki Çin Komünist Partisi, uluslararası komünist hareketin deneyim ve derslerine dikkat çekerek şunları söyledi: "Başlangıçta bir olan Komünist Birlik, Birinci Enternasyonal ve İkinci Enternasyonal, zamanla ikiye bölündü. Her seferinde oportünizme ve bölünmeye karşı uluslararası mücadele, uluslararası işçi sınıfı hareketini yeni bir aşamaya taşıdı ve onun yeni bir temel üzerinde daha sağlam ve daha geniş bir birlik oluşturmasını sağladı. Üçüncü Enternasyonal'in kuruluşu, İkinci Enternasyonal'in revizyonizmine ve bölücülüğüne karşı mücadeledeki en büyük başarılardı." (Büyük Tartışma, Cilt I, 1956-1963, Sayfa 242). Bu deneyim ve dersin özünü çizen Çin Komünist Partisi ayrıca şöyle diyor: "Birlik, mücadele ve hatta bölünmeler ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birlik- uluslararası işçi sınıfı hareketinin gelişiminin diyalektiği budur." (Aynı eser)
Evet, Nepal komünist hareketinin tarihsel gelişiminin diyalektiği de bu şekildedir. Şu anda gerçekleştirdiğimiz parti birliği aynı zamanda birliğin, mücadelenin ve hatta bölünmeye varan birliğin, yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğin ifadesidir. Uluslararası komünist hareketlerin ve Nepal komünist hareketlerinin dersinin ve deneyiminin özünü özümsemek bizim için çok gerekli.
Tarihi 1 Mayıs 2023 vesilesiyle iki partimiz arasında birlik deklarasyonu yayımlandı. Bu vesileyle Genel Başkan Kiran Yoldaş tarafından kamuoyuna yayınlanan parti birlik beyanında şöyle denildi: "Nepal komünist hareketinde birlik-mücadele-dönüşüm süreci zayıflamış, birlik-mücadele-dağılma ise ağırlaşmıştır. Bu vesileyle, Birlik-mücadele dönüşüm sürecini hakim kılacağımıza söz veriyoruz.” (Mayıs 2023 Parti Birlik Bildirisi) Dünya İşçi Bayramı'nda yayınlanan Parti Birlik Bildirgesi'nde ifade edilen kararlılık özel bir öneme sahiptir ve bunu iyi kavramamız gerekir.

Parti birliğinin güçlendirilmesi sorunu:

Biz iki parti arasında birlik sağladık ve bu birliğe tarihi öneme sahip bir birlik adını verdik. Bu iyi bir şey. Ama bu yeterli değil. Bu birliği gerçek tarihsel öneme sahip bir birlik haline getirmek için bu birliği ideolojik, politik, örgütsel ve duygusal olarak güçlendirmek gerekir. Sadece bu da değil, parti birliğinin güçlendirilmesi sorunu aynı zamanda yeni tip bir partinin inşasına doğru ilerleme sorunudur.
Komünist Parti siyasi bir partidir ve proletaryanın öncüsüdür. Ancak partimiz öyle olmadı. Amacımız sosyalizmden komünizme geçmek olsa da hâlâ güçlü küçük-burjuva düşüncemiz, eğilimlerimiz, kirliliklerimiz ve zihniyetlerimiz var. Küçük kapitalizm bireyciliğe dayanır; toplumu, kolektivizmi ve sosyalizmi değil, bireysel egoyu ve bencilliği öne çıkarır. Gerçek komünist olmamız ve devrimci bir komünist parti inşa edebilmemiz için, küçük-burjuva olanlar da dahil, proleter olmayan çeşitli düşünce, eğilim ve zihniyetlere karşı ideolojik mücadeleyi sürdürmek gerekir.
Parti birliğini güçlendirmek için artık aşağıdaki konulara odaklanmamız ve dikkat etmemiz gerekiyor.
Parti çizgisine sıkı bağlılık. Mao, ideolojik ve politik çizgilerin doğruluğunun veya yanlışlığının her şeyi belirleyeceğini söyledi. Partimizin benimsediği ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel çizgi, mevcut duruma göre doğrudur ve bunun sıkı bir şekilde takip edilmesi ve uygulanmasına devam edilmesi gerekmektedir. Birlik Kongresi'nde bu çizgiyi daha da zenginleştirmek, geliştirmek gerekiyor.
İkincisi, sınıf mücadelesinin yürütülmesi. Bugün ulusal bağımsızlığı korumak, demokrasiye ulaşmak, halkın geçimini sağlamak için çeşitli halk mücadelelerinin yanı sıra sınıf mücadelesini de partinin politika, program ve çizgisine dayalı olarak etkin bir şekilde yürütmeliyiz. Sınıf mücadelesini ilerleterek halkla ilişkileri geliştirebilir, kitlesel tabanlar oluşturabilir, parti kurabiliriz.
Üçüncüsü, iç çelişkilerin ele alınması. Parti birin ikiye bölünmesidir. Dolayısıyla yaşayan bir partide iç mücadele ya da iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır. İki çizgi mücadelesinin başlangıç noktası iç mücadeledir, iç mücadelenin doruk noktası ise iki çizgi mücadelesidir. Dolayısıyla parti içinde bir iç mücadele, bir çelişki var diye kaygılanmamalı, bunu doğru tespit edip çözmeliyiz. Parti liderlik kademesi, parti içinde mevcut mücadele veya çelişkinin zamanında dostane bir şekilde çözülmesine özel önem vermelidir.
Dördüncüsü, doğru çalışma tarzının benimsenmesi. Bir devrim için sadece doğru bir çizgiye sahip olmak değil, aynı zamanda doğru bir çalışma tarzını da takip etmek gerekir. Marx'tan Lenin'e ve Mao'ya kadar gelişmiş ve yerleşik çalışma tarzlarının ana yönleri teori ve pratik arasındaki özdeşlik, parti liderleri, işçiler ve kitleler arasındaki yakın ilişkiler ve özeleştiri ve eleştirinin benimsenmesidir. Bu çalışma tarzını iyi kavramalı ve sıkı bir şekilde takip etmeliyiz.
Beşincisi, birleşik liderlik sistemi. Parti saflarındaki birleşik liderlik sisteminin özel bir önemi vardır. Ancak 'bir ikiye bölünür' kanunu gereği parti içinde tartışmalar, anlaşmazlıklar ve nifaklar yaşanmaya devam ediyor ve bunların düzenli olarak sentezlenip çözüme kavuşturulması gerekiyor. Ancak geçmişte alınan kararların, politikaların anlaşılmasında ve uygulanmasında birlik olmak şarttır. Birleşik bir liderlik sistemine dayanmaktadır. Ayrıca partinin tamamında ve özellikle farklı kademelerdeki liderlik kademelerinde takım ruhuna ihtiyaç var. Bunun anlamı, liderlik kademelerinin birlikte çalışarak, birbirlerine yardım ederek, kolektif liderliği ve bireysel sorumluluğu takip ederek parti işini başarmaya hazır olmaları gerektiğidir. Birleşik liderlik sistemi ancak doğru parti çizgisine dayalı olarak kurulabilir.
Altıncısı, parti disiplini sorunu. Parti çizgisini, politikasını ve kararlarını uygulamak için partide sıkı disiplin şarttır. Partinin politikalarından ve kararlarından memnun olmasanız bile muhalefet görüşü düşebilirsiniz ancak bunları pratikte uygulamanız gerekir. Parti disiplini bilinçli ve ileri bir disiplindir, baskıya değil yüksek bilince dayanır. Partinin devrim yapabilmesi için ilgili kurul dışında aynı görüşte olmayan veya dışarıda açıkça karşı çıkan

üyelerin disiplin tedbirleri altına alınması, mevcut dost parti çelişkisinin düşmanlaştırılması, iç meselelerin sosyal ağlara taşınması, parti karar ve politikasına aykırı davranılması zorunludur.

Birlik Kongresinin Hazırlanması:

Parti birliğinin güçlendirilmesi ve sistemleştirilmesi açısından Ulusal Birlik Kongresi çok önemlidir. Birlik kongresine hazırlanıyoruz. Bu süreçte partinin politika ve programlarının yanı sıra genel ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel çizgiyi zenginleştirecek ve geliştirecek kapsamlı tartışma ve tartışmalar gerçekleştirilecektir. Bu süreçte eski parti anlayışlarının ve önyargılarının üzerine çıkıp doğrulardan gerçeği çıkarma hedefi doğrultusunda ilerlemeli, Ulusal Birlik Kongresi'ni Nepal devrimi için proleter bir araştırma merkezi olarak geliştirme kararlılığında olmalıyız.

Revizyonizme karşı mücadele:

Uluslararası komünist harekette revizyonizm sağ, merkez ve aşırı sol oportünizm olarak ortaya çıktı ve şimdi sağ revizyonizm Nepal'de hakim durumda. Şu anda sağ revizyonizm Nepal devriminin, komünist hareketin ve devrimci komünist birliğin önünde büyük bir engel haline geliyor. Çeşitli sağ revizyonistler partimizin birliğini bozmak ve yok etmek için yoğun çaba harcıyorlar.

Şu anda Nepal'deki sağ revizyonizm, mevcut parlamenter sistemi ve anayasayı kurumsallaştırma fikrini teşvik ederek, komprador ve bürokratik burjuva ve feodal sınıf devlet iktidarını savunarak, millerandizm/kabinetçiliği uygulayarak yaratıcı gelişme ve teorinin özgün uygulaması adına Marksizmi bayağılaştırıyor. Devrime karşı çıkıyor ve karşı devrime hizmet ediyor ve gericiliğe dönüşüyor. Bu durumda sağ revizyonizme karşı amansız bir ideolojik mücadele yürütmemiz gerekiyor.

Çözüm:

Bugün hem büyük fırsatlarla hem de ciddi zorluklarla karşı karşıyayız. Parti bu birlik içerisinde daha da güçlenerek gelişecektir. Partide yeni bir umut ve coşku aşılanıyor. Halkın ve devrimcilerin moralini yükselten bir ortam gelişiyor. Sübjektif koşulların devrim için elverişli hale getirilmesinin temellerinin hazırlanmasına yardımcı oldu. Bunlar yeni olasılıklar. Ama bir yandan da sınıf düşmanları ve sağ revizyonistler parti birliğini bozmak için yoğun çaba harcıyorlar. Ayrıca içimizde var olan küçük-burjuva zihniyet ve bundan kaynaklanan hata ve eksiklikler de parti birliğinin güçlendirilmesinin önünde engel haline gelmiştir. Önümüzde ciddi bir meydan okuma var.

Günümüzde olasılıkların ve zorlukların diyalektiğini anlamak, büyük olasılıkların kapılarını açmak ve ciddi zorluklarla yüzleşerek kararlı adımlarla ilerlemek gerekiyor. Parti birliği ancak birçok zorlukla karşılaşılarak tamamlanabilecek ve geliştirilebilecek bir süreçtir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in rehberliğinde her türlü zorlukla karşı karşıya kalarak ilerleyebiliriz ve devam etmeliyiz.

Rus-Ukrayna savaşı hakkında

—Com. Gaurav

Rusya ile Ukrayna arasında son bir buçuk yıldır yıkıcı bir savaş yaşanıyor. Bu savaş nedeniyle başta Ukraynalılar olmak üzere yüzbinlerce insan ülkelerinden kaçtı. Avrupa Birliği Başkanı geçen Kasım ayında bugüne kadar yüz bin Ukrayna silahlı kuvvetinin öldürüldüğünü açıklamıştı. Rusya, savaşta bazı önemli üst düzey generallerin öldürülmesi de dahil olmak üzere büyük bir kayıp yaşadı. Emperyalist ve sözde güçlü ülkeler iki büyük kampa bölünmüş durumda. Şu ana kadar bir tarafta Rusya, Çin, Kuzey Kore ve İran olmak üzere nükleer silahlara

sahip dört ülke, diğer tarafta ise ABD liderliğindeki NATO'nun otuz bir ülkesi yer alıyor. Savaşta gelişmiş devasa öldürücü silahlar kullanıldı. Birbirlerini karşı tarafın nükleer silah kullandığıyla suçluyorlar. Mevcut durumda birçok analist Üçüncü Dünya Savaşı'nın yakın olduğunu tahmin ediyor. Rusya-Ukrayna savaşının bugün dünyanın en önemli endişe konusu haline gelmesinin nedeni budur. Bu makale esas olarak bu konunun çeşitli yönleriyle sınırlı kalacaktır.

Tarihsel arka plan

Rusya ile Ukrayna arasında yaşanan yıkıcı savaş nedeniyle yüzbinlerce insan mağdur oldu. Tarihte Rusya ve Ukrayna'nın aynı ülkenin parçaları olması bugün tuhaf görünüyor. Her ikisi de o zamanki Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin (Sovyetler Birliği veya SSCB) toprakları içindeydi ve ortak amaçları dünya çapında sosyalist bir sistem kurmaktı.

Dünyanın ilk sosyalist devrimi Ekim 1917'de Rusya'da Lenin'in önderliğinde gerçekleştirildi. Tüm dünyaya en olumlu mesajı verdi. Eşi benzeri görülmemiş bir devrimci coşku ve aktiflik yaratmıştı. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği hem Rusya'nın hem de Ukrayna'nın dahil olduğu dünyada sosyalist ve komünist hareketi teşvik etmek amacıyla 30 Aralık 1922'de kuruldu. Bu kampanya Stalin'in önderliğinde ivme kazanıyordu. Stalin'in ölümünden sonra Nikita Kruşçev hükümetin ve Komünist Partinin liderliğini gasp etti. Marksizm-Leninizm teorisini ve bilimsel sosyalizmi bayağılaştırdı. Sözde barışçıl bir arada yaşamayı, sosyalizmin barışçıl rekabet yoluyla kurulmasını vb. savundu. Anti-Marksist-Leninist ilkeleri savundu ve "sosyalizm" adını kullanarak sosyalizmi sabote etti. Bu olgunun sonucunda sosyalizmde emperyalizmin gücünü korumasına yardımcı olan büyük bir gerileme yaşandı. 90'lı yıllarda sözde "sosyalist devletler" bile ayakta kalmayı başaramadı. Doğu Avrupa'nın ve diğer bazı ülkelerin "sosyalist sistemi" çöktü. Berlin Duvarı çöktü.

Eski sosyalist ülkelerde farklı tipte kapitalist sistemler hüküm sürüyordu ve bunlar arasında yeni çelişkiler ve hakimiyetler doğuyordu. Rusya'nın kendisi sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüştü. Süper güçler ABD emperyalizminin ve Rus sosyal emperyalizminin yükselişi nedeniyle dünyanın çehresi önemli ölçüde değişti. İki süper gücün (ABD ve Rusya) ortaya çıkması ve onların hakimiyeti nedeniyle dünya temelde iki kampa bölündü ve bu da Soğuk Savaş'ın ortaya çıkmasına neden oldu. Rusya'nın "sosyalizm" modelini dağıtarak ABD modelinin sözde "demokrasisini" kurma süreci çok yaygındı. Tam da bu durumda Ukrayna, 24 Ağustos 1991'de dönemin Sovyetler Birliği'nden ayrılma kararı aldı. Dünyada ABD emperyalizminin önderliğindeki NATO ülkeleri ile sosyal emperyalizmin önderlik ettiği diğer ülkeler arasındaki düşmanca çelişki ve gerginlikler nedeniyle çatışma ve savaş durumları yaşandı.

NATO, 2008 yılında Rusya'nın kapı komşuları olan Ukrayna ve Gürcistan'a askeri anlaşma örgütüne katılmaları yönünde açık bir çağrıda bulundu. Ukrayna'da Rusya karşıtı kitlesel protestolar düzenlendi. Putin, Rusya'nın eşiğinde bir NATO ortağını kabul etmeye hazır değildi. Bilek güreşi sürüyordu. Ancak savaş eğilimi Rusya yanlısı Bay Victor Yankovich'in Ukrayna cumhurbaşkanı olmasına kadar gerçekleşmedi. ABD yanlısı aday Zelensky 2019'da başkanlık seçimini kazandığında NATO'ya katılma çizgisini sürdürdü. 24 Şubat 2022'de Ukrayna ile Rusya arasında savaş ilan edildi.

Savaşın doğası hakkında kafa karışıklığı

Görünüşe göre bu savaş Rusya ile Ukrayna arasında Ukrayna toprakları içerisinde sürüyor gibi görünüyor. Rusya emperyalist bir ülke, Ukrayna ise gelişmiş bir kapitalist ülkedir. Bu savaş tamamen ikisi arasında bir güç gösterisi olarak değerlendiriliyor. Aynı zamanda bir süper gücün mazlum bir ülkeye karşı uyguladığı bir savaş olarak da kabul edilir. Özünde bu, iki güçlü emperyalist ülke ABD ve Rusya arasında yürütülen bir vekalet savaşıdır. Başkan Zelensky, ABD emperyalistlerinin ekmeğine yağ süren kukla bir hükümete liderlik ediyor. Bu savaşla

ilgili her şeye Zelensky değil, Bay Joe Biden karar veriyor. İki emperyalist güç arasında doğrudan bir çatışma mı yaşandı? Hayır. Aslında bu iki ülke arasında süren bir vekalet savaşıdır. NATO üyesi ülkeler çeşitli bahanelerle Ukrayna'ya bol miktarda silah, dolar, pound ve euro sağlıyor. Tedarikleri ne kadar sürdürecekler? Her şey onların çıkarlarının yerine getirilip getirilmediğine bağlıdır.

Dünya savaşı tehlikesi!

Lenin "Emperyalizm savaştır" dedi. Bu söz bugün de geçerliliğini koruyor. Dünyada ABD emperyalizminin karışmadığı savaş bulmak çok zordur. ABD silah satarak çok para kazanıyor. İkinci Dünya Savaşı'nın üzerinden yaklaşık 75 yıl geçti. Başka bir dünya savaşı çıkmadı. Bu, bu dünyanın savaştan arınmış olduğu anlamına mı geliyor? Hayır. İki süper gücün çekişmesi nedeniyle çok sayıda bölgesel savaş ve vekalet savaşı yaşanıyor. 1991 yılına kadar bir Soğuk Savaş dönemi vardı. ABD emperyalizmi zenginlik ve askeri güçte üstünlük elde etti ve dünyada hegemonya kurdu. Dünya tek kutuplu hale gelmişti. Yenilgilerle karşı karşıya kalan ve çeşitli krizlerle karşı karşıya kalan ABD'nin konumu gerilemeye devam etti. ABD hegemonyasına meydan okumak için Çin gibi yeni dünya güçleri ortaya çıktı. Dünya çok kutuplu hale geldi.

Bu durumda yeni bir dünya savaşının çıkması mümkün mü? Herkesin doğru cevap vermesi çok zor olacak. Sayın Putin ve Sayın Joe Biden'ın ne düşündüğü, spekülasyon yapılması açısından önemli olacaktır. İfade ettikleri görüşler çelişkili niteliktedir.

Sayın Putin savaşın başlangıcında buna savaş demedi, "özel askeri operasyon" adını verdi. Bu, karşı tarafın gücünü en aza indirdiğini ima ediyordu. "Başkent Kiev'in 72 gün içinde düşeceği" öngörüsünde bulunmuştu. Ancak aradan bir buçuk yıl geçti ama Kiev hâlâ ayakta. Ukrayna, savaşı yürütmek için ABD'den ve NATO'nun otuz bir üyesinden bol miktarda silah ve para alıyor. Görünüşe göre savaş uzun süreli bir hal alacak.

Putin, Ukrayna'ya savaş ilan ettiği konuşmasında, çatışmaya yapılacak herhangi bir uluslararası müdahalenin nükleer misillemeyi tetikleyeceğine açıkça söz etti. "Dışarıdan müdahale etmeyi düşünen herkese; bunu yaparsanız, tarihte karşılaştığınızdan çok daha büyük sonuçlarla karşı karşıya kalırsınız" diye meydan okudu: "Umarım beni duyuyorsundur." Joe Biden, Putin'i "savaş suçlusu" ilan etti. Bu açıklamalara göre karar verirsek yeni bir dünya savaşının kapıda olduğu görülüyor. Ancak diğer olasılığı yansıtan başka versiyonlar da var.

ABD başkanı 11 Mart'ta "Ukrayna'da Rusya'ya karşı savaş yapmayacağız", "NATO ile Rusya arasındaki doğrudan çatışma Üçüncü Dünya Savaşı'dır ve önlemek için çabalamamız gereken bir şeydir" dedi.

Putin bir müzakere jesti olarak şartlar öne sürdü ve Ukrayna ve ABD'den Ukrayna'nın NATO'ya katılmayacağına dair güvence istediğini söyledi. Ruslar NATO ile daha geniş bir savaş istemiyor. Sayın Putin ayrıca "Tüm NATO ülkeleriyle savaşmak istemiyoruz" dedi. Bu savaşın nedenlerinden biri de eski Sovyetler Birliği'ne bağlı 14 ülkenin kontrolünün kimin elinde olacağı meselesidir.

Görünen o ki Amerika dünya savaşına girmek istemiyor. İç politikaları, uluslararası rakiplerini olabildiğince zayıflatıyor gibi görünüyor. Dolayısıyla ABD bu savaşın uzamasını istiyor, mümkün olduğu kadar silah tedarik etmek istiyor ve Rusya'ya yönelik uluslararası yaptırımları genişletip sıkılaştırıyor.

Dünya savaşını önlemeye yardımcı olan başka güçlü nedenler de var. Birincisi, önceki iki dünya savaşından daha yıkıcı olacak. Kimse kendisi dahil her şeyin tamamen yok olduğu bir oyuna dahil olmak istemez. İkincisi, nükleer silahların kapasitesi sadece birkaç süper güçle sınırlı değil. Hatta bazı üçüncü dünya ülkeleri bile bu potansiyele ulaşmış durumda. Öyle görünüyor ki yeni bir dünya savaşının çıkması pek olası değil. Ancak tam bir "Hayır" demek yanlış olur.

BM'nin Rolü

193 üyeli BM Genel Kurul toplantısı Mart ayı başında yapıldı ve Rusya'yı Ukrayna'ya savaş açmakla eleştiren bir karar 11'inci olağanüstü özel oturumda 35 çekimser oyla 141'e karşı 5 oyla kabul edildi.

ABD ve NATO ülkeleri Rusya'ya yönelik yaptırımları sıkılaştırıyor ve Rusya'yı tamamen izole etmeye çalışıyor. Pekin'in bu savaşta Moskova'ya tam destek verdiği bir sır. Ancak Çin, savaşta arabulucu rolü oynayacağını resmen iddia etti. Rusya, Çin'den silah ve mali konularda daha fazla destek istiyor.

Hindistan'ın Çin ile gizli anlaşma ve çekişme politikası var gibi görünüyor, Hindistan BRICS gibi önemli uluslararası forumlarda Çin'le birlikte yer alıyor. Ancak silahlı kuvvetleri Arunaçal Pradeş'te birbirleriyle çatıştı. İndira Gandhi döneminde Hindistan, Rusya ile 20 yıllık askeri anlaşma imzalamıştı. BJP liderliğindeki koalisyon hükümeti de şu anda ABD ile ilişkileri güçlendirmeye çalışıyor. Son olarak Hindistan, Rusya-Rusya-Ukrayna savaşı durumunda BM Meclisi'ndeki oylama sırasında çekimser kaldı.

Nepal'den NATO'ya destek!

Nepal'deki hemen hemen her hükümet, Nepal'in jeopolitik durumuna göre uygun olduğunu söyledikleri, bağlantısız bir dış politika izlediğini iddia ediyor. Ancak şaşırtıcı bir şekilde mevcut koalisyon hükümeti NATO, ABD ve Ukrayna'ya oy verdi. Benzer bir koalisyon hükümeti, ABD destekli MCC projesini dramatik bir şekilde parlamentodan geçirdi. O zamandan beri Nepal'deki parlamento partilerinin çoğu ABD'nin kuklası haline geldi.

Halkın endişesi

İster Rusya ister Ukrayna olsun, hükümetler halkın çıkarlarını bastırıyor. Hiçbir hükümetin kitlesel desteğe sahip olmadığı açıktır. Bu savaşın gericilerin çıkarına olduğunun bir işareti olabilir. Masum insanlar öldürüldü. İnsanlar komşu ülkelere sığınma umuduyla memleketlerinden kaçıyorlar. Bir rapora göre şu ana kadar 2 ila 300 bin arasında silahlı kuvvet öldürüldü. Rusya'da savaşı protesto eden 5 bin kişi hapsedildi. Zelensky hükümeti NATO'ya karşı olan tüm parti ve kuruluşları yasakladı.

Haksız savaşa son!

Genel olarak iki tür savaş vardır; haklı savaş ve haksız savaş. İki taraftan biri emperyalist güç Rusya, diğeri ise ABD emperyalizminin kuklası Ukrayna'dır. Bu savaş emperyalist güçlerin çıkarına devam ediyor. Amerika ve NATO, eski Sovyetler Birliği'nin iki güçlü devleti Ukrayna ve Gürcistan'ı 2008'den bu yana NATO bünyesine katmaya çalışıyor.

Her iki tarafın da desteklenmesi söz konusu değil. Bu haksız bir savaştır ve bir an önce sona ermesi gerekmektedir. Savaşta mağdur olan tüm halka dayanışma ve desteğimizi ifade ediyoruz.

Devrim Bilimi

— Com. Kanchan

Nepal'in devrimci halkı, Nepal Devrimci Komünist Partisi'nin önderliğinde devrimci hareketi canlandırma ve ayağa kaldırma sürecinin ilk aşamasındadır. Bu girişim, Maoist devrimin eski liderliği Prachanda ve Bhattarai'nin neo-revizyonist konumu nedeniyle yozlaşması sonucu ortaya çıkan uzun bir siyasi durgunluğun ardından gerçekleşiyor. Halk savaşının sona ermesinden bu yana son yirmi yılda pek çok değişiklik yaşandı. Yeni çelişki türleri ortaya çıktı ve bazı eski çelişkiler çözüldü. Eskilerin küllerinden yeni tip düşman güçler ortaya çıktı. Yoksul

köylülerin yerini yoksul işçiler aldı, büyük çiftçilerin yerini şehirlerdeki orta sınıf bakkallar aldı ve toprak ağalarının yerini mafya komprador kapitalisti aldı. Bu gelişmeler on yıllık halk savaşının en büyük sonucu olmuştur. Toplumun temel özellikleri bir kez daha mazlum ve zalim olarak kaldı. Komprador bürokratik kapitalist sistem, yağmacı karakteri gereği, halkın etinden ve kanından ganimet toplama yönündeki fahiş arzusunu karşılamakla meşgul. Ezilen geniş halk kitleleri Ortadoğu'nun sıcak kumları üzerinde sendeliyor, Malezya'nın gettolarına sürükleniyor, vasıfsız insan gücünü satarak Güney Kore'nin ve diğer birçok uluslararası emek piyasasının zindanlarına itiliyor. Thomas Piketty'nin 'Yirmi Birinci Yüzyılda Sermaye' adlı kitabında açıkladığı gibi kapitalistler sürekli olarak artan karlar biriktirirken, getiri oranı büyümeden daha büyüktür "r>g", (Gunaraj'ın Maowadi'ye yazdığı makaleden ve Sam Thompson'dan alıntılanmıştır: 'Piketty'nin r'si g tezinden büyüktür') evdeki işçilerin aileleri, gelirden daha fazla harcama yapan "E>I", üretimden daha iyi mal tüketen, güçlerinden daha büyük sosyal yükler taşıyan, tersine bir yaşam sürüyorlar. Bu gerçekler, devrimcilerin birleşmesine, geçmiş deneyimlerini düzeltmelerine, gerçek devrim için daha fazla strateji, taktik ve program oluşturmalarına ve sahte devrimden kaçınmalarına neden oluyor. İnsanları yeni bir siyasi sistem, yeni bir siyasi iktidar ve tamamen yeni bir toplum olan Sosyalizm ve Komünizm arayışına iten bu durum, devrimciler için büyük bir risk ve büyük bir meydan okumadır.

Söz konusu durum ülkede hakim olan temel çelişkilerden kaynaklanmış ve dolayısıyla toplum her an keskinleşmeye ve patlamaya doğru sürüklenmektedir. Bunlar için Nepal toplumunda Lenin'in halk savaşını tartışırken "hiçbir olayın tek başına böyle bir savaşın sonucunu belirleyemeyeceği" (Rupert Smith, The Utility of Force S.168) iddia ettiği gibi tek bir olay yoktur. Bürokratik komprador kapitalist topluma karşı kamusal ayaklanma için birçok faktör vardır. Temel çelişkiler alanında kapitalist sınıf ile işçi sınıfı arasındaki çelişki, Nepal ulusu ile emperyalist-yayılmacı ülkeler arasındaki çelişki, tüm Nepal halkı ile komprador bürokrat kapitalist devlet arasındaki çelişki temel çelişkilerdir. Bunlar arasında tüm Nepal ile komprador bürokratik kapitalist devlet arasındaki çelişki temel çelişki olmuştur. Bu temel çelişkiler, devlet aygıtının başka çelişkilerini ve işleyiş tarzını doğurdu, besledi ve büyüttü. Bu temel çelişkiler sadece devlet ile halk arasındaki çelişkileri doğurmakla kalmamış, aynı zamanda insanların kendi aralarındaki çelişkileri de doğurmuştur. Bu çelişkileri çözmek için Nepal Devrimci Komünist Partisi, strateji olarak Halk Cumhuriyeti ve bilimsel sosyalizm gibi bir dizi siyasi çizgi ve bu stratejiye göre biçimlenen taktik ve programlar ortaya koydu. Devrimci halk artık bir dizi siyasi çizginin (strateji, taktik ve taktik program) çerçevesi altında bir paradigma taslağı çizdi. Bir kez daha doğanın kanunu olarak, yani diyalektik materyalizmin kanunu gereği, devrimci durum yükselişe geçiyor. Dolayısıyla NDKP, yalnızca gerici komprador kapitalistlere karşı meydan okuyan bir güç olarak değil, aynı zamanda Halk Cumhuriyeti'ni ve bilimsel sosyalizmi kuracak alternatif bir siyasi güç olarak da ortaya çıktı. Partinin belirlediği hedefe ulaşmak için devrimci bir teoriye, devrimci bir partiye ya da devrimci bir örgüte ve devrimci bir siyasi çizgiye ihtiyaç vardır.

Devrimin temel başlıklarına geçmeden önce devrimci bir partinin hangi felsefe temelinde devrim yapacağına dikkat etmesi gerekir. İki felsefe olduğunu söylemeye gerek yok: Biri Engels'in yazdığı Alman Felsefesi'nin Sonu ile birlikte çoktan sönmüş olan idealizm, diğeri ise Marksizmin doğuşuyla birlikte ortaya çıkan diyalektik materyalizm. Marksizm hümanizmdir, natüralizmdir, bireysel özdeşliktir, toplumsal kolektivizmdir, sosyalizmdir ve komünizmdir, özünde Marksizm, insan beyninin kendisinin bir madde olduğu özünü, belirli bir biçimde kavrayan bilimsel anlayışın çekirdeğidir. Marksizm gerçektir ve evrendeki ve ötesindeki tüm olguyu anlamamıza rehberlik eden tek gerçektir. Newton'un kütleçekiminden Einstein'ın görelilik teorisine, Stephen'ın Büyük Patlama ve tekillik teorisine kadar bilimsel araştırmalar ve şimdiye kadar yapılan deneyler, diyalektik materyalizmin doğruluğunu işte böyle kanıtladı. Yine de sönmüş olan idealizm, felsefe müzesinin geçerliliği insanoğlu için devam ettiği sürece bir eklenti olarak yer almaya devam edecek ve bütün aşamayı kapsayacaktır.

Şimdi, belirli bir ülkenin devrimi sorununda, devrimci partinin bu yerçekimi, görelilik, tekillik ve büyük patlama yasalarının çeşitli biçimlerde uygulanıp uygulanmayacağı ve nasıl uygulanacağı üzerinde düşünmesi gerekiyor. Maddenin hareket halindeki doğa kanunları gereği bunlar her yerde ve evrensel olarak uygulandığı gibi partilerde ve toplumda da geçerlidir. Bilimsel açıdan ya da felsefe açısından bakıldığında hiçbir şey yok edilmeden yaratılmaz. Fizik bilimi teorisine göre Büyük Patlama birçok şeyi yok ederken birçok şeyi de yaratır, çoğulların yok olmasıyla tekillik meydana gelir, parlak bir alanın yok olmasıyla kara delik oluşur ve bunun tersi de geçerlidir. İnsan beyni maddenin bilinçli bir formu olduğundan, algoritmaları kim bir araya getirirse getirsin, toplumda kendi çıkarına göre değişmek için bir araya gelir. Pek çok idealist filozofun yanı sıra, Marx, Lenin ve Mao ile Engels, Stalin ve Chao En Lai, bu tür algoritmaları yalnızca proletaryanın çıkarına değil, aynı zamanda geniş anlamda insanlığın çıkarına göre bir araya getiren büyük diyalektik materyalist filozoflardı.

Lenin, Mao ve 20. yüzyılın diğer devrimci liderleri, geleneksel savaşa halk savaşıyla karşılık vererek, yerçekimini, göreliliği, ayaklanma olarak Büyük Patlama'yı uygulayarak ve nicelikten niteliğe doğru gelişerek güç dengesini en iyi şekilde hesaplamışlardı. Nicelik ve nitelik açısından, "Lenin, Stalin'le yaptığı görüşmelerde bunu açıkça ortaya koydu: 'nicelliğin kendine has bir niteliği vardır'." (Rupert Smith Kuvvetin Faydası, s139). Mao'nun Halk Savaşı, bir tarafta zorlu düşman Çan Kay Şek'i, diğer tarafta ise geniş ezilen halk kitlelerini dengeleyen başka bir algoritmadır. Buradan siyasetsiz savaşın terörizm, savaşsız siyasetin reformizm, savaşsız siyasi strateji ve taktiğin ise dengesiz olduğu sonucuna varmamız gerekiyor. Peki sonuç nedir? Sonuç, devrimcinin istediği gibi değil, siyasi yerçekimi yasasına göre gelişen başka bir şeydir.

Gelelim temel prensipte devrimci bir partiye, devrimci bir teoriye ve devrimci bir siyasi çizgiye. Lenin açıkça "Devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz" diyordu. Bu açıklamadan ne anlıyoruz? Bir devrimin gerçekleşebilmesi için devrimcilerin devrimci bir partiye sahip olmaları gerektiği açıktır; devrimci bir politik çizgi olan devrimci bir teori; ve devrim niteliğinde bir organizasyon sistemi. Bu bileşenlerin uygun bir birleşimi olmadan ne kimse devrim yapabilir ne proletaryanın öncüsü olarak devrimci bir partiye liderlik edebilir, ne de halk kitlelerini devrime yönlendirecek bir araç olabilir. Dolayısıyla Komünist Parti, proletaryanın öncüsü, devrim yapmanın aracı ve komünist liderlerin örgütüdür.

İnsanların neden devrimci bir partiye ihtiyacı var? Marx şöyle analiz ediyordu: "Siyasi iktidarı fethetmek bu nedenle çalışan sınıfların en büyük görevi haline geldi. Bunu anlamış görünüyorlar, çünkü İngiltere, Almanya, İtalya ve Fransa'da işçi partisinin siyasi yeniden örgütlenmesi için eş zamanlı canlanmalar yaşandı ve eş zamanlı çabalar gösteriliyor." Ayrıca şunu netleştirdi: "Sahip oldukları başarının bir unsuru sayılardır; ancak sayılar yalnızca kombinasyonla birleştirilirse ve bilgi tarafından yönlendirilirse dengede ağırlığa sahiptir." (Marx Cilt 20 s 12). Devrimci durumun olgunlaştığı, halkın devrimci hareket için yeniden örgütlendiği Almanya, İtalya ve Fransa'dan örnekler veren Marx, tek başına sayının örgütlenmenin devrimi gerçekleştirmek için yeterli olmadığı anlamına geldiğini öne sürdü. Örgütlenmeyle birlikte bu bilgi, sınıf mücadelesi bilgisi, siyasi iktidarı kazanma bilgisi ve proletarya diktatörlüğünü uygulama veya proletarya demokrasisini hayata geçirme bilgisi ile birleştirilmelidir. Dahası Lenin, "Sınıf mücadelesinin yeniden örgütlenmesini proletaryanın yeniden örgütlenmesine kadar genişleten yalnızca Marksisttir" dedi. Ve Mao şunu ekledi: "Bu sorunun netlik eksikliği onu revizyonizme götürecektir". Parti sahibi olmak güç kazanmaktır. Düşmandan birkaç kat daha ağır olan güç savaşı kazanabilir. Devrimci siyasal iktidarı fethetmek için halkın düşmana karşı beş güce sahip olması gerekir: Devrimci çizgiye sahip devrimci bir parti, partinin önderliğinde disiplinli kitle örgütleri, parti üyelerinin yüksek ahlakı, kazanma isteği ve güç kullanımı. Bu gereklidir, çünkü çok iyi bildiğimiz gibi her birey, kapitalist sömürünün dayattığı sefaletten kurtulmak için yoğun bir mücadele vermektedir. Ancak kapitalist sömürüye göre tasarlanmış bir üretim ilişkisine girmek zorunda kaldığımız

için ve bu üretim ilişkisi ortadan kaldırılmadığı sürece insan kendini özgürleştiremez; kişinin özgürlüğü ne pahasına olursa olsun elde edilemez. Burada Marx zekice bir sentez yapmıştır: "Bireysel işçilerin yalıtılmış çabaları, bu aşırı değere yönelik arzuyu dizginlemek için hiçbir şey yapamaz" (Marx'ın 30. cildinin önsözü). Bu nedenle devrimci siyasi çizgiye sahip bir partiye, bir partiye mutlaka ihtiyaç vardır.
Peki devrimci teori nedir? Devrimci teori, devrimci bir sürece girme güvenini kazanmak için tam bir paradigmayı yansıtan, hem siyasi hem de askeri strateji, taktik ve programı tasvir eden bir siyasi çizgiler bütünüdür. Kazanma konusunda bu tür bir güvenin yokluğunda, dünyanın herhangi bir ülkesindeki halk kitleleri mücadeleye ilerlemekten çekiniyor. Yalnızca ideolojik, politik ve örgütsel olarak ikna olmuş, güçlenmiş ve ulaşılması gereken net bir geleceği hayal eden insanlar mücadeleye girmiştir. Bu tür liderliğin en büyük örneği Lenin, Mao ve dünyadaki devrimci hareketin diğer birçok lideridir. Bunun aksine, siyasi şeffaflık ve ideolojik netlik yokluğunun batağına saplanan her ezilen halk ya dini fanatiklerin ya da milliyetçi mezhepçiliğin çukuruna düşmeye mahkumdur.
Peki devrimci örgüt nedir? Elbette devrimci bir partinin kendisi de devrimci bir örgüttür. Yine de devrimci bir örgütlenme ilkesinden geçmesi gerekiyor. Çin'deki devrimci halk savaşı sürecinde örgütsel ilkelere dahil edilmesi zorunluluğu olarak ortaya çıkan bazı yasalar için, birçok ülkedeki tüm Marksist-Leninist-Maoist örgütler, Lenin'in ortaya koyduğu ve Mao'nun daha da geliştirdiği örgütsel ilkeleri uygulamaktadır. Sadece partimiz değil, farklı renk ve sloganlara sahip tüm Nepal Komünist partileri bu örgütsel ilkeleri uyguluyorlar. Ne olduklarını söylemeye gerek yok, çünkü tüm parti üyeleri parti komitesine, tüm alt komiteler üst komitelere, tüm komiteler merkez komiteye ve merkez komite kongreye bağlı olacaktır. Benzer şekilde demokratik merkeziyetçilik de olmalıdır ve bu da politika oluşturmada demokrasi ve bu politikayı uygulamada merkeziyetçilik anlamına gelir. Merkeziyetçilik demokrasiye dayanmalı ve demokrasiye merkeziyetçilik rehberlik etmelidir. Bunlar Lenin'in geliştirdiği yasalardı. Mao, parti içindeki iç çelişkileri çözmek için daha da geliştirdi.
Dostça ve düşmanca olmak üzere iki tür çelişki vardır. Parti içinde dostane çelişkiler ortaya çıkar ve düşman sınıfla düşmanca çelişkiler gelişir. Partinin bu iç çelişkilerini çözebilmesi için "eleştiri ve özeleştiri" ve "birlik-mücadele-dönüşüm" yöntemini uygulaması gerekiyor. Bu yasalar sadece proleter örgüt tarafından değil aynı zamanda burjuvazi tarafından da kullanılmaktadır.
Burada proletarya, belirli bir kişinin veya bir grup kişinin belirli bir uygulamasının, bir parti ve bir grup lider içindeki belirli olay veya nesneleri görmede karşıt vizyona sahip olabilecek belirli fikirleri doğurduğuna dikkat etmelidir. Bazen sınıf mücadelesinde ve toplumsal olgularda, bir nesnenin farklı açılardan ve farklı yörüngelerden bakıldığında farklı konumlarda görüldüğü belirli durumlar ve koşullar vardır. Bu bağlamda, nesnel gerçekliğin tek taraflı gerçeklerine güvenilebilinir. Her açıdan bakılmadığı takdirde gerçek karanlıkta kalır. Bu durum partinin ya bölünmesine ya da düşmanca bir çelişkiye dönüşmesine yol açabilir.
Dahası, hepimiz komünizme ulaşmadığımız sürece, sosyalizmin kendisi kapitalizm ile komünizm arasında bir geçiş durumudur. Bunun nedeni, bırakın tek bir ülkeyi, dünyanın herhangi bir köşesinde kapitalizm olduğu sürece, kapitalist etkinin her zaman sosyalist bir topluma yansımasıdır. Bu gerçek nedeniyle komünist partinin sosyalist bir birim olduğu varsayılmasına rağmen, uygulamada ve kültürel davranışta kapitalist değerlere bulaşmaktadır. Bir komünist parti, fikirlerini pratikte uygulayarak bu unsurların düzeltilmesine yer vermelidir. Bu, devrimci bir yönetim ve sosyalist demokrasiyle sağlanabilir. Bu sorunlar devrimin yapıldığı dönemde ve sonrasında ortaya çıktı. Tarihte sorunun içeriğini ve ardından gelen çözümleri Lenin'in Yeni Ekonomi Politikası'nda, Mao'nun Büyük İleri Atılımında ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde bu tür sosyalist demokrasinin en büyük örnekleri olarak görebiliriz.

Nepal komünist hareketinde ve dünyada şunu gözlemledik ki, sınıf mücadelesi yükselişteyken; birçok ideolojik tartışma bu mücadeleye tabidir. Bu tabiiyet teorik olarak hiçbir zaman mutlak bir gereklilik değildir, oysa pratikte düşmanla kıyasıya mücadele ve sahadaki ölüm kalım mücadelesi nedeniyle siyasi tartışma yerine özdenetim disiplini esas haline gelir. Ancak sınıf mücadelesi pratikte gerçekleşmezken, siyasi tartışma ya skolastik bir hal alıyor ya da taşıyıcılar inatçı bir tavır alıyor. Nepal'deki halk savaşı sırasında gördüğümüz şey budur. Bir çok lider ve kadro için Prachanda ve destekçileri neredeyse eleştirinin ötesinde bir konumdaydı. Barış sürecine girdikten, parlamenter tiyatroya monte edildikten ve hükümet başkanlığını üstlendikten sonra bile, HKO liderlerinden bazıları, o zamanki yoldaşları, kürsüde sesini yükseltip revizyonizme karşı bir isyan bayrağına ev sahipliği yaparsa, fiziksel ceza için Prachanda'yı tehdit etmişti. Bunlar silahın siyasi yozlaşmasından kaynaklanan homurtu ve iniltiydi; bu, siyasi iktidarın şiddetli bayağılaştırılmasıydı ve ideolojik ve siyasi açıdan herhangi bir mantıksal argüman değildi.

Eski Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in ikinci ulusal konferansında, sosyalist ülkede karşı devrimi önlemeye yönelik kararlar kabul edildi. Kararların içeriği şöyle: Sosyalist hükümet halk kitleleri arasından seçilmeli; parti adaylar arasında yarışmalıdır, hükümet proleter demokrasiye veya diktatörlüğe tabi olmalıdır; insanlar silahlarla ve askeri eğitimle donatılmalı, Parti halkın emrinde olmalıdır. Eski liderliğin siyasi yozlaşması gerçekleştiğinde, bu beş ilke yalnızca zeminini kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda gerçek sorunlarla baş etmede de yetersiz kaldı. Silahlı Maoistler karşı-devrimci revizyonist çizgiye karşı koyamadılar ve hızla yozlaşmaya sürüklendiler. Bu deney, ideolojik konum açısından silahlı ve silahsız halkın, ideolojik donanıma sahip olmadıkları sürece eşitsiz ve şansız olduklarını kanıtlamıştır. Karşı devrimi önlemek için evde ana kucağında, okulda birinci sınıftan itibaren tüm kitlelerin ideolojik olarak eğitilmesi gerekiyor.

Evde ana kucağında, okulda anaokulunda Marksizm-Leninizm-Maoizm'i uygulayacak devrimci yönetim, kültürel alışkanlıklar ve her bireyin kendine özgü disiplini oluşturmak mümkün müdür? Elbette öyle! Eski Nepal Komünist Partisi (Bahumat)'ın tüzüğü on birinci bölüm ile elli ikinci ve elli üçüncü maddeleri bunu ele alıyor ve sosyalizmi kitleler arasında kurumsallaştırmayı, böylece her bireyin sosyalizmi uygulayabileceği bir hane kültürü haline gelmesini hedefliyor. Eski Nepal Komünist Partisi (Devrimci-Maoist) tarafından, özellikle emperyalizme karşı güç toplamanın önemi (Ulusal Konferans Belgeleri s.6 paragraf II) ve "Bilimsel Sosyalizmin ayrılmaz bir parçası olarak Yeni Demokrasi" üzerine pek çok ideolojik ve politik çalışma yapılmıştır." (Age. S.72).

Nasıl ki kapitalist toplum, kapitalist üretim ilişkileri sayesinde kendi hanesinde kültürel olarak kurumsallaşarak toplumsal ilişkiler, kültürel ilişkiler ve bu kültürün temelinden geliştirilen fikirler üretiyorsa, sosyalist üretim tarzı da kendi toplumsal ilişkilerini, kültürel ilişki ve fikirlerini üretecek ve buna göre de oluşturulacaktır.

Devrim bilimine yönelik bir program paketini ve sosyalist bir toplum kurma misyonunu düşünmeliyiz.

Parti Birliği Manifestosu

Bugün burada tarihi bir olay olan 1 Mayıs'ta güzel bir haberle karşınızdayız. İyi haber şu ki, Nepal Devrimci Komünist Partisi, Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist) ile Nepal Komünist Partisi (Bahumat) arasındaki görüşmeler ve toplantılar, Koordinasyon Komitesi ve Parti Birliği içindeki tartışmalar yoluyla gerçekleşen dönüşüm sonucunda kuruldu. Bu 134. Mayıs Günü bugün Nepal'de özel bir önem taşıyor. Öncü Marksizm-Leninizm-Maoizm yüce bilinciyle donatılmış kişilerden oluşan bir komünist parti olmadan, işçilerin ve ezilen sınıfların kurtuluşu imkansızdır. Üstelik bu içgörüyü özümsemiş birleşik bir komünist parti olmadan

hiçbir hareket ya da devrim gerçekleştirilemez. Birlik-mücadele-bölünmeden ciddi biçimde etkilenmiş olsa da Nepal Komünist Hareketi'nde Birlik-mücadele-dönüşümün birkaç örneği var. Bu büyük şenlik vesilesiyle partide birlik-mücadele-dönüşüm sürecini hakim kılacağımıza söz veriyoruz.

MLM'nin özgünlüğünü savunarak onu mekana, zamana ve duruma göre geliştirmek zorundayız. Bu bağlamda Lenin'in ulaştığı sentezi kavramamız gerekir: "Marksizm cansız bir dogma, tamamlanmış, hazır, değişmez bir doktrin değil, canlı bir eylem rehberidir; toplumsal yaşam koşullarıdır." Bizim bu birliğimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm ilkesine dayanmaktadır. Parti birliği ve parti inşası konusunda Lenin bize şu talimatı verdi: "Marx, parti liderlerine, eğer birleşmeniz gerekiyorsa, o zaman hareketin pratik amaçlarını tatmin edecek anlaşmalar yapın, ancak ilkeler üzerinde hiçbir pazarlığa izin vermeyin, teorik anlaşmalar yapmayın" diye yazdı. “Tavizler vermeyin. Bu Marx'ın fikriydi.”

Lenin'in ulaştığı senteze sadık kalarak devrimi gerçekleştirme hedefine tamamen katılıyoruz ve Marksizm-Leninizm-Maoizm gibi ilkesel sorunlarda, -yeni demokrasinin genel programı ve bilimsel sosyalizm ile komünizmin temel programı, devrimde güç kullanımı, proleter enternasyonalizmi, demokratik merkeziyetçiliğin örgütsel teorisi, Nepal Federal Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu, büyük proleter kültür devrimi proletarya diktatörlüğü altına girmek ve parlamenter sisteme son vermek-, devrimci çizgide taviz vermemeye ve 'indirim' yapmamaya kararlıyız. Bu temel sorunlarda oybirliğini sağladıktan sonra bu partinin birliğinin sağlandığını ilan ediyoruz.

MLM'in özgünlüğünü koruyarak onu zamana, mekana ve duruma göre geliştirmek zorundayız. Bu bağlamda Lenin'in şu sentezini de kavramamız gerekir: "Marksizm cansız bir dogma, tamamlanmış, hazır, değişmez bir doktrin değil, sosyal hayatın koşullardaki şaşırtıcı derecede ani değişimi yansıtması zorunlu olan canlı bir eylem rehberidir."

Lenin'in bu sonucunun rehberliğinde, günümüzün çelişkilerini çözmek için Marksizmi geliştirmemiz gerektiğini duyurmak istiyoruz. Günümüzde bilim ve teknolojinin gelişmesiyle birlikte toplumsal yaşamın koşullarında da ani değişiklikler yaşanmaktadır. MLM ancak bu değişiklikleri düşünerek gelişebilir. Bu bağlamda, yaratıcı Marksizmin savunucusu ve Marksizmin özgünlüğünün savunucusu Mao, şu sentezde bulunmuştur: "Lenin'i incelemeli ve kızıl bayrağı çekerken cesur olmalıyız, ne kadar kızıl olursa o kadar iyi. Yeni ve yeni bir şeyi savunma konusunda cesur olmalıyız. Farklı bir şey kurmak yeni bir şeyi savunmak ve farklı bir şey kurmak iki türlüdür: Kızıl bayrağı çekmek uygundur, beyaz bayrağı çekmek uygun değildir.”

Çin'deki mekan, zaman ve durum Rusya'dakinden farklı olmasına rağmen Mao, yeni şeyleri savunarak, farklı şeyler kurarak devrimi gerçekleştirdi.

Nepal Devrimci Komünist Partisi, MLM'yi Nepal'in durumuna göre uygulamaya kararlıdır ve bu özel durumdan gelişmeye öncülük etmektedir. Sosyo-ekonomik durumun yarı-sömürge, yarı-feodal ve çoğunlukla yeni-sömürge olduğu bir ülkede, esas düşman feodalizmin, bürokratik ve komprador kapitalizmin kalıntıları ve esas olarak komprador kapitalizmdir ve işçiler, köylüler, askerler ve ulusal burjuvazi dahil gecekonducular dost güçlerdir; bir kutupta bürokratik ve komprador kapitalist devlet iktidarı ile diğer kutupta tüm ezilen halk arasındaki çelişki temel çelişkidir. Partimiz, bu çelişkinin çözümünün yeni bir demokratik devrimle ulaşılabilecek bilimsel sosyalist sistem olduğu gerçeğine kararlıdır.

Ülkede ulusal bağımsızlık, demokrasi ve halkın geçim sorunları ciddileşti. MCC ve SPP gibi anlaşmalarla ulusal egemenliğe yönelik tehdit korkunç bir hal aldı. Siyasi liderlerin ve işçilerin asılsız davalarla tutuklanıp hapsedilmesiyle demokrasi sorunu uç noktaya ulaştı. Mikrofinansın aşırı tefeciliği, aşırı faiz ve bankaların koruması altındaki sözde kooperatif kuruluşları nedeniyle insanların geçim sorunları hızla arttı. Devlet iktidarı, hükümet ve ilgili kurumlar bu sorunları çözmek yerine ajitatörleri baskı altına almaya çalışıyor. Partimiz ulusal bağımsızlık,

demokrasi ve halkın geçim sorunlarının nihai çözümüne yönelik mücadeleye öncülük etme kararlılığındadır.
Bu vesileyle, çeşitli parlamenter revizyonist partilerin, dağınık grupların ve kişiliklerin kafası karışmış devrimcilerini saflaşmaya ve bu tarihi birlik sürecine entegre olmaya çağırıyoruz. Bu birliğimizle Nepal devriminin güçlü karargâhı kurulacak ve devrim gerçekleştirilecektir.

Tarih: 1 Mayıs 2023
Kiran Başkan
Merkezi Komite
Nepal Devrimci Komünist Partisi